

V 60. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Martin Macek na Bali

Na slovíčko a na kávičku

Bezevšeho znovu úspěšně

Poslední zvonění

Jak vznikne kniha

Milí čtenáři a fanoušci Bezevšeho,
to svět neviděl, šedesáté číslo jsme nakonec zvládli. Sama tomu nemohu uvěřit. A tak naposledy v tomto školním roce píšu úvodník. O čem bude, dumám až na poslední chvíli.

Je to řehole, řeknu vám. Napsat něco duchaplného, neopakujícího se, aby se to dobře četlo, aby to bylo trochu vtipné, aby to zahrálo a pohladilo duši, pobavilo a nebylo jen formální, aby to bylo ze života a aby byla na konci nějaká pointa, není úplně jednoduché.

Začnu jako vždy obsahem. Nenechtejte si třeba ujít vypravování M. Macka o dovolené na Bali, pojedte s námi na slovíčko a na kávičku do Bohemian Coffee House nebo na hamburger do bistra Drive Burgers. Přinášíme vám mnoho fotografií z výletů třeba na Jedlovou, fotografie tříd nebo s Bezevšeho. Dozvíte se, jak se Polygrafka dostala do finále na turnaji škol v malé kopané nebo jak jeli redaktori převzít ceny za druhá místa v soutěžích školních časopisů. A jako vždy vás pozveme na intr.

Tentokrát se nám podařilo sesbírat některé studentské práce, a tak sami posuďte, jak žáci píšou nebo kreslí. Opět nechybějí kresby od Šárky, protože Šárka je prostě Šárka, nikdy nezkame a stále spolupracuje. S ní celá řada redaktorů, kteří vydrželi a nevzdali to. Patří jim můj dík.

Na Polygrafce se toho děje tolik, že to někdy nestihneme zachytit. Dnes jsme byli například v divadle na Maryše, kterou režirovala paní Jana Urbanová (obdivuhodná osmdesátnice, které byste hádali o dvacet let méně, byla u nás vloni na besedě, přežila Terezín). Zhlédli jsme skvělou adap-

taci známé tragédie. Člověk by nevěřil, jak profesionální výkony mohou podat ochotníci z Krupky. Dotklo se mě to hluboko uvnitř. Poselství tohoto příběhu opět došlo, kam mělo. K našim srdcím. Děkuji za úžasný zážitek, když pomínu příšerné dusno na velkém sále kulturního domu, kde se programem ovívalo kolem tří stovek středoškoláků.

Dnes odjeli druháci na turistický kurz do Řevnic. Už mám na Messengeru první snímky, některou z nich vám také v tomto čísle zprostředkujeme. Kolegovi Martinu Mackovi jsem odpověděla, že to není možné, že se nám podařilo dostat „ty pacholky“ od počítačů. A jeli skutečně s báglem na zádech a vlakem. Jako za starých časů. Přejeme jim krásné počasí a mnoho zážitků. Snad nebude velké teplo, snad se vykoupu v Berounce, která je ještě pořád čistá, snad uvidí všechny ty krásy světa, jako je Křivoklát a Karlštejn, Koněpruské jeskyně nebo Žebrák a Točnick. Snad to zvládnou, hladu jistě neumřou, protože jim vaří šéfkuchař Svatopluk Kubeš, náš bývalý pan ředitel. Je schopen upéct v terénu koláč, sežene prášek do pečiva i v pustině. Vaří výborně, umí to. Pokud nevaří, barvitě o této disciplíně vypravuje. Receptů zná na tisíce, kuchařských figlů a rad má do zásoby. A tak jsem se rozepsala jinak a jinam, než jsem chtěla. Chtěla jsem vymýšlet přívlastky pro slovo prázdniny a poset jimi celou první stranu. Tak alespoň popřeju dobrý závěr roku a ty nejkrásnější, snové, fantastické, záviděníhodné, sladké, dlouhé, slunečné a naplněné prázdniny. Dávejte na sebe na cestách pozor. A nezapomeňte si vzít s sebou Bezevšeho!

IVA ŠABATOVÁ

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

Na DM měli žáci možnost zažít zajímavé volnočasové aktivity ÚNOR AŽ DUBEN NA DM

- **TAJEMSTVÍ RUKOU a MASKY** – vyráběli jsme sádrové odlitky rukou a obličejů – zážitek tvořit a být tvořen.
Fotoreportáž najdete uvnitř Bezevšeho.
- **RELAXAČNÍ VEČER** – uvolnění těla a duše a relaxace na základě vizualizace a imaginace.
- **STEZKA ODVAHY** – tajemná a strašidelná cesta noční školou.
- **VEČER HER** - dostihy a jiné deskové hry.
- **FILMOVÉ VEČERY** – společné zhlédnutí zajímavých filmů.
- **VOLEJBAL** – naše skromné hřiště znovu ožilo sportem.
- **PSYCHOHRÁTKY** – napínavá vědomostní soutěž.

■ HRA O POKLAD

– každoroční soubor chytrosti, důvtipu, síly, tvořivosti, rychlosti a zručnosti. (V letošním boji byli o kousíček lepší druháci než prváci, ale důležité bylo, že všichni do toho šli naplno, celým svým srdcem).

Co dalšího přinesly uplynulé tři měsíce:

- Proběhla anketa na téma **STRAVOVÁNÍ** s cílem vylepšit „intrácký“ jídelníček.
- Jako každý rok jsme se společně **VYFOTILI** na tradičním místě v jídelně.
- Všechny paní vychovatelky měly schůzky se žáky svých výchovných skupin. Řešily organizační záležitosti DM, či si povídali o nejruznějších tématech (Nelegální drogy, Hobby a pohyb v životě člověka, Sexuální zdraví, antikoncepce, Přátelství a kamarádství,...).
- Konec dubna byl ve znamení loučení se s paní vychovatelkou **Janou Trejtnarovou**, která odchází skoro po třech desetiletích svého působení na DM ve funkci vedoucí vychovatelky. Bylo těžké rozloučit se s tak skvělým člověkem a spolu s ní odešla jedna nezapomenutelná etapa rumburského DM, kde působila od jeho otevření.

-lo-

OKÉNKO

školní metodičky prevence

V minulém Bezevšeho jsem informovala o aktivitách zaměřených na prevenci nelegálních drog, v jejímž rámci se uskutečnily v únoru dvě besedy – ve 2.A a ve 2.P. V březnu 2019 proběhla poslední beseda, tentokrát pro třídu 2.S, na téma **RIZIKA NELEGÁLNÍCH DROG**.

Povídat se se studenty přišel opět pan Antonín Tipan z organizace TEEN CHALLENGE se svým kolegou Vojtou.

Žáci měli k oběma diskutujícím velké množství otázek a jak besedu hodnotili, můžete posoudit z ukázek reflexí, o které jsem žáky prostřednictvím vyučujících následně poprosila:

- Přednáška mě překvapila, byla zajímavá, dobře vysvětlená, poučná.
- Nejdřív jsem měla pocit, že já to slyšet nepotřebuju, ale potom mi došlo, že je dobré o tom něco vědět. Bylo to zajímavé a dozvěděla jsem se i nové věci. Obdivuji pána, jak o tom dokázal s klidem mluvit.
- Nikdy nechci brát drogy.
- Celkem to bylo fajn, nejvíce se mi líbilo, jak začal vyprávět o svém životě s drogami a bylo to lepší, než kdyby říkal, že drogy jsou špatné, ať to nebereme.
- Přednáška mi přišla hodně zajímavá a poučná a obdivuju Vojtu, že vydržel se o všem bavit, děkuji vám za tuto přednášku.
- Líbilo se mi to, uvažoval jsem, že bych to vyzkoušel, ale svědomí a strach mě od toho odhání a jsem tomu vděčný.

Přehled dalších preventivních aktivit od dubna do května 2019:

Tematická hodina v 1.A byla zaměřena na věc, která trápí i mnohé jiné třídy, a to „POMLUVY“.

Žáci společně sdíleli své zkušenosti s pomlouvami, hledali, proč se lidé navzájem pomlouvají, přemýšleli nad možnostmi obrany...

Pár ukázek z toho, jak žáci na závěr besedu hodnotili:

- Myslím, že to bylo dobře zvolené téma, je dobře to takto probrat, řekli jsme si toho dost. Líbilo se mi to.
- Je dobré, že jsme si o tom promluvili. Alespoň víme, jak na tom jsme.
- Myslím si, že jsme si to vzali k srdci a že to k něčemu bylo. Bavilo mě to.
- Dozvěděla jsem se další věci, které jsem vlastně nevěděla.
- Bylo to zajímavé téma, jsem ráda, že se tady o tom mluvilo. Určitě se to stalo všem, i mně se to stalo na základce.
- Hodina mě bavila a objasnila věci, které se týkají pomluv.
- Bylo dobré, že jsme se dozvěděli názory ostatních. Dozvěděla jsem se, jak můžeme tyto situace řešit.

-lo-

Hodiny ve třídách, které budou končit – 3.A a 4.S:

Ve 4.S žáci třídy v první polovině hodiny spolu sdíleli, nakolik se už připravují či nepřipravují na maturitní zkoušku a jaké plány mají po ukončení školy. Ve druhé části pak reflektovali uplynulé čtyři roky na polygrafické škole, vyjadřovali pozitiva i negativa svého studia zde. Oceňovali kamarádství a přátelství, které tu navázali, ocenili také svého třídního učitele a učitele teoretického i odborného výcviku. Naopak negativně hodnotili malé nároky ze strany mnohých vyučujících a přílišnou benevolenci k nespolečnickému chování, k nekázní a neplnění povinností.

Také v závěrečné třídnické hodině třídy 3.A žáci nejprve vzájemně sdíleli postup příprav na závěrečné zkoušky a plány po jejich složení a vyjadřovali zpětnou vazbu na prožité roky studia na škole. Velkou hodnotu přisoudili zážitkům z turistického kurzu a nabytým znalostem, záporným znamením byla označena tolerance vůči žákům, kteří se nesnaží a jsou problémoví.

Třídnické hodiny v dalších třídách:

1.S: Obsahem TH v 1.S bylo mapování možných problémů třídy. Žáci tu nemají zatím žádné vážnější problémy, nejvíce je trápí obavy z povinné maturitní zkoušky z matematiky. Třídní, pan učitel Svoboda, který je zároveň jejich učitelem matematiky, s nimi mluvil o nutnosti nic nepodcenit už od prvního ročníku.

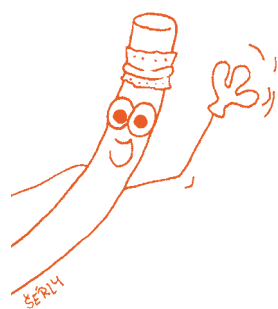
2.S – 2 TH: Třída 2.S je příjemně komunikativní a navzájem vůči sobě velmi otevřená. Žáci umí problémy třídy velmi konkrétně pojmenovat (nekázeň, vztahové problémy apod.) a kultivovaně vůči sobě vyjádřit vztahová negativa i pozitiva, což je předpokladem pro dobře fungující kolektiv třídy.

2.A: Žákům této třídy velmi záleží na dobrých vzájemných vztazích a intenzivně nad nimi přemýšlejí. Nebojí se mluvit, nebojí se vyjádřit emoce, jsou si blízko a věřím, že případné vztahové problémy, které se občas vyskytnou v každém kolektivu, dokážou vyřešit.

2.P: Tato třída to nemá zrovna jednoduché. V prvním ročníku to byl malý tichý kolektiv, do kterého ale postupně přibývala spousta nových žáků, většinou o něco starších (jak z jiných SŠ, tak absolventi tříletého učebního oboru). A tak ne moc lehkou hledají prostor, ve kterém jim bude dobře všem, a zatím si tak trochu každý žije ve svém světě.

3.S: Třetáci z této studijní třídy začínají pomalu, ale jistě žít budoucím maturitním plesem, a tak se třídnická hodina zaměřila tímto směrem.

Jak se nejlépe a demokraticky dohodnout? Jak vyburcovat apatickou část třídy? Jak přimět neplatiče k odpovědnějšímu přístupu? To a mnoho dalších problémů se žáci během třídnické hodiny pokoušeli vyřešit.

ADOPCE - konkurz na rodiče

Na začátku dubna se pro třídy 3.A a 3.S uskutečnilo ve škole promítání dokumentárního filmu známé české režisérky Alice Nellis „ADOPCE – KONKURZ NA RODIČE“, po kterém následovala krátká beseda s ředitelkou Centra pro náhradní rodinnou péči paní Margitou Šantavou, která je současně jednou z protagonistek dokumentu. Tématem filmu a besedy byla problematika adopce dětí.

Po skončení besedy měli žáci prostor, aby akci ohodnotili:

Malá statistika:

3.A – přítomno 14 žáků, z toho třinácti žákům se akce líbila, jednomu žákovi ne.

3.S – přítomno 22 žáků, z toho sedmnácti žákům se akce líbila, pět žáků akce nezaujala.

Přináším vám ukázkou ze zpětných vazeb zúčastněných žáků:

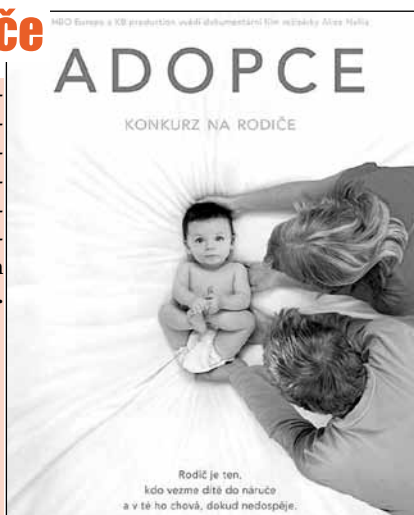
● Tato beseda se mi velice líbila z toho důvodu, že já osobně jsem milovnice dětí. Můj sen je mít jedno adoptivní miminko, ale černé. Chtěla bych přímo Afroameričana a je mi jedno, jestli to bude holčička nebo chlapec.... Příběh paní Margity mě dojal, opravdu...Přeju hodně štěstí paní Margitě a děkuju, že jsem ji mohla poznat, bylo to skvělé.

● Film mě zaujal. Myslím, že to pro nás bylo poučné a popravdě se to může stát komukoliv. Neovlivníme, jací naši rodiče budou nebo jestli se nás nevzdají. Dokumentární film mě zaujal a už teď vím, že si alespoň jedno miminko adoptuji. Adopce je dobrá věc a je hezké, že i my můžeme změnit osud miminek, kterých se rodiče při porodu nebo v průběhu života vzdali. Jinak mám ve svém okolí kamarádku, která pochází též z pěstounské rodiny, a kdyby mi to sama nepověděla, ani bych to nepostřehla. Vyprávěla mi svůj příběh a svědila mi, že svou biologickou matku ani poznat nechce.

● Dokument byl poučný a zajímavý. Avšak nebyl jsem spokojen s některými věcmi ohledně rodičů v tomto dokumentu, že dané dítě mohou vrátit, pokud se jim nelíbí. Je to nelidské, podle mého názoru jsou si všichni rovni, bez ohledu na rasu, výšku, chování dítěte. Jinak bylo zajímavé vidět děti vyrůstat v pěstounské rodině. Pár scén bylo velice dojemných. Mé díky paní, která dokument uváděla.

● Vlastně jsem vůbec do poslední chvíle nevěděla, co mě čeká, ale upřímně mě to příjemně překvapilo, jelikož miluju děti. Myslím, že paní Margita byla velmi silná a příjemná žena. Překvapila mě tím, že dokázala s klidem povídat o jejím prvním synovi, i když ho nepotkala lehce budoucnost. Na adopce mám velmi kladný názor, protože děti lásku potřebují, a myslím, že každý by měl vyrůstat v rodině. Otevřelo mi to v různých věcech oči, protože některé ženy u nás v rodině měly problémy s otěhotněním a může to třeba potkat i mě.

● Omlouvám se, jestli jsem položil otázku špatně. Pouze mi přišlo zvláštní, proč jsme film zhlédli. Na věci adopce dítěte mi nepříjde nic divného, jen si myslím, že o toto téma lidé mého věku nemají zájem. I lidé v dokumentu byli starší a adopci volili jako druhou možnost. Film jsem tudíž bral jako pohled do života no-

vopečených rodičů, s výjimkou delšího čekání na dítě.

● Když jsem se dozvěděla, že budeme mít promítání filmu a následnou besedu, byla jsem otřávená. Myslela jsem, že to bude nuda. Ale mile mě to překvapilo. Moc obdivuju paní Margitu, byla velice příjemná, upřímná a otevřená. Myslím, že to pro ni vůbec není jednoduché. Ale ženy přece zvládnou vše.

● Bylo to poučné a jsem spokojená. Alespoň víme, že když člověk bude mít takový problém, je pro něj tahle možnost.

● Tato beseda a dokument se mi neuvěřitelně líbily. Bylo to poučné a zároveň mi to dalo rady do života. Z paní Margity přímo zářilo dobré srdce a to zapálení do těch dětí. Osobně si myslím, že je to velmi silná osobnost. Člověk, který adoptuje dítě, je opravdu dobrý člověk. Nezáleží na tom, že to dítě žena neporodí, záleží na lásce a na tom, co dítětku člověk dá. Bylo to nádherné, jak je na své děti pyšná a jak z ní září ta jistota a láska. Před takovými lidmi smekám a přeju jim jen to nejlepší.

● Tento film se mi líbil. Byl zajímavý a poučný. Dost jsem o adopci přemýšlela, jelikož děti asi sama nebudu moct mít kvůli svému zdravotnímu stavu.

● Film i beseda byly zajímavé, moc se mi to líbilo. Podle mě je adopce prospěšná, když nějaký pár nemůže mít děti. A děti, které by musely vyrůstat v dětském domově, mají šanci, že si je vezme pár, který se o ně bude starat a zahrnovat je láskou.

● Velice mě tato beseda zaujala. Já sama jsem přemýšlela nad tím, že bych si dítě adoptovala, abych pomohla. Můj přítel je v „pěstounce“ a je rád, že si ho jeho „táta“ vzal a dal mu, co by mu rodiče nedali.

● Super, bavilo mě to a myslím, že mnoha lidem tohle může pomoci k tomu, aby se nebáli adopce.

● Myslím, že film byl poučný. Získali jsme z něj dost informací.

● Film byl docela zajímavý, jelikož každého z nás může potkat něco takového, kdy si budeme muset osvojit dítě, které nepřivedeme na svět my sami. Zaujal mě případ rodiny, kdy měli svou holčičku, a přesto se rozhodli si adoptovat ještě jedno miminko. Jsem toho názoru, že by se na tento dokument měl podívat každý, je jedno v jakém věku.

OTK GROUP
PRINTING & PACKAGING

Tiskaři Polygrafky na exkurzi v OTK GROUP KOLÍN

Ve čtvrtek dne 23. dubna se tiskaři 3.A a 3.B spolu s jedinou knihačkou vydali na exkurzi do OTK Kolín. Nutno podotknout, že sponzorem celé akce byly právě obchodní tiskárny, za což jim mnohokrát děkujeme. Exkurze byla velmi podmětná, studenti i jejich učitelé viděli špičková zařízení a moderní technologie v přípravě výroby, tisku a v dokončovacím zpracování. Mohli si prohlédnout výrobu flexibilních obalů, grafických a samolepících etiket. Všichni „účastníci zájezdu“ ocenili profesionální prostředí tiskárny a fundovaný výklad. Ex-

kurze byla zakončena společným obědem. Pro mnohé to bylo první setkání s hlubotiskovou a flexotiskovou technologií a kvitovali, že mají praktickou ukázkou pro následnou písemnou a ústní závěrečnou zkoušku. -iša-

FOTÍME SE S BEZEVŠEHO BEZEVŠEHO SI ODPOČÍVÁ /4x Šerly/

Bezevšeho na Kynšperku

Bezevšeho a wellness 1

Bezevšeho a wellness 2

Bezevšeho v Oregonu

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

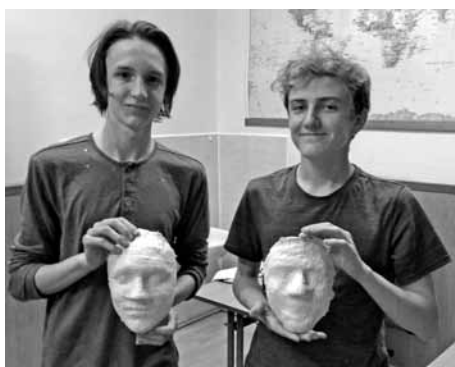

45 Jsme 45
lepší než
naše
POVEST®

TAJEMSTVÍ RUKOU a MASKY

– sádrové odlitky rukou a obličeje

BEZEVŠEHO NA KONCERTĚ

Fotíme se s Bezevšeho

-Šerly-

Stříbrná Bezevšeho sluší

V měsíci květnu se redaktoři Bezevšeho vydali do Prahy, aby se zúčastnili vyhlášení dvou prestižních soutěží středoškolských časopisů. V obou jsme se umístili shodně na krásném druhém místě. Tento úspěch popisují ve svých reportážích naši redaktoři.

BEZEVŠEHO putuje pro odměnu (1)

Milí čtenáři, máme zde čerstvou novinku. S naším časopisem jsme obsadili druhé místo v celorepublikové soutěži „O nejinspiračnější středoškolský časopis“ za rok 2019. Díky tomu jsme byli pozváni 20. května do Prahy, do budovy Odborového svazu novinářů a pracovníků medií České republiky.

A byli jsme to právě my dva, kterým byla tato cesta nabídnuta. Ani na vteřinu jsme nezaváhali a už jsme onoho dne seděli u pana školníka v autě. Z obávané cesty se staly nejpříjemnější dvě hodiny. Pan školník má vkusný smysl pro humor, tudíž jsme se ani chvilku nenudili. Hned u Benteleru jsme se zasekli na semaforech. Ale i to jsme úspěšně zdolali. Čím více jsme se blížili ku Praze, tím více houstlo počasí i doprava. Pan školník vše ale bere s humorem a říká: „Prý je to rozkopané. Budeme muset zastavit na parkovišti v Letňanech a potom jet metrem.“ Souhlasně přikyvujeme. Jenomže při našem štěstí jsme nemohli zmiňované parkoviště najít. Jezdili jsme doprava, doleva, rov-

ně... a stále špatně. Venku houstly proudy deště a u nás v autě zase atmosféra. Pan školník se svým autem kormidloval jako starý námořník svoji loď. Projíždíme nově objevenou ulicí a vidíme pracovníky vytrhávající plevel u chodníku. Nesměle u nich zabrzdíme a pan školník se ptá, kde najdeme parkoviště. Podivní človíčky na nás vrhají udivené pohledy, jako kdybychom byli z jiné planety. Odpovědi se nám dostalo, že prý nevědí. Po několikaminutovém bloudění jsme nakonec parkoviště úspěšně našli. Ale jakým vjezdem se tam dostat? Opakovalo se ve zkratce to, co předtím. Jezdili jsme tam a zpátky. Vše se ale nakonec vydařilo a na jednu jsme stáli u zaparkovaného automobilu. Jdeme do metra. Pan školník koupil lístky a po několika stanicích jsme stáli na Hlavním nádraží. Venku stále padaly provazy deště a Honza byl jen v košili. Rychlým krokem směřujeme k předem zmiňované budově. Před deštěm se ukrýváme uvnitř a máme ještě čtyřicet minut. Jak zde stojíme, pan školník otvírá dveře a čekáme. Že prý vyrazíme v půl jedné když v tu chvíli volá paní Šabatová s otázkou, kde jsme, že už na nás čekají. Chvátáme a jako první nám do nosu vlétne vůně jídla. Převážně vůně řízků. Všem se nám na tvářích rozlije

úsměv a vítáme se s porotou. Po té hladové cestě si vybíráme mezi opečeným kuřetem, řízký či žampiony. Po vyhlášení druhého místa obdržíme nádhernou ručně vyráběnou vázu spolu s diplomem. Zbytek dne probíhal stejně úsměvně a plný optimismu jako dopoledne. Obdivuji pana školníka, že s námi jel a také mu tímto děkuji. Byl to zážitek, na který nikdy nezapomeneme.

-Verča- a -Honza-

BEZEVŠEHO putuje pro odměnu (2)

Ve čtvrtek 23. května 2019 jsem se spolu s dalšími třemi redaktory vydal do Prahy na předávání cen v krajské soutěži Školní časopis roku 2019. Po krátkém zahájení pro nás byla připravena řada workshopů, které pro nás byly pro tvorbu našeho časopisu velice inspirující. Po druhém kole workshopů jsme se sešli v aule, kde proběhlo samotné vyhlášení a předání cen. Náš časopis obdržel nádherné 2. místo. Doufáme, že příští rok se nám podaří opět uspět a třeba získáme první místo, jak tomu bylo například vloni. Pro zajímavost vám dám nahlédnout do cestovního deníku.

- 04:40 Po deseti zvoněních konečně vstávám!
- 05:45 Přijel autobus a nastupujeme na palubu.
- 06:00 Zastávka Dolní Podluží, škola, do autobusu nastupuje asi 20 dětí a v autobusu začíná být těsně!
- 06:40 Stanice Česká Lípa, přistoupilo dalších několik lidí, v autobusu jsme namačkaní, doslova hlava na hlavě.
- 07:11 Řidič už našťástí nenabírá další cestující, ale na palubě to začíná vřít, zaslechli jsme dokonce první slovní konflikt.
- 08:22 Stále sedíme v autobusu, už teď víme, že nedorazíme včas.
- 08:43 Konečně Praha Holešovice, vystupujeme a vrháme se do pražského podzemí.

*Má maličkost
přebírá ocenění.*

- 09:20 Našli jsme budovu, a stihli zahájení.
- 09:55 Jde se na workshopy.
- 12:00 Začalo předávání cen, jsme nervózní.
- 12:45 Je to za námi, vezeme si druhé místo.
- 13:00 Malá procházka po Praze a rychle na metro!
- 13:20 Přejíždíme zpět na Holešovice.
- 14:00 Jsme opět na palubě autobusu a vracíme se zpět domů. Poněkolkáté podávám hlášení paní Šabatové.

-Trucker-

Domča s Terkou, poznáte, kde?

FINÁLE NA POHÁRU OSVOBODITELŮ

V úterý dne 7. května 2019 se naše škola zúčastnila turnaje středních škol v malé kopané ve Varnsdorfu. Turnaj se koná každoročně a naši školu reprezentovali: Tomáš Hladík, Jiří Hejduk, Radim Svatoš, Michal Žák, Jan Šach, Ivan Demeter, Jakub Jetmar, Richard Habětínek, Radek Tejnar, Petr Mareš, Ondra Schneider a Jakub Michalina.

Našimi soupeři byli: VOŠ Karolíny Světlé Varnsdorf, Bratislavská, Mariánská, gymnázium Varnsdorf, Gymnázium Rumburk, SOŠ lesnická Šluknov, SOŠ TOS Varnsdorf.

Tým hrál opravdu dobře a vybojoval skvělé 2. místo. Zaslouží si velkou pochvalu.

Hodně štěstí v dalších turnajích.

Martin Macek

ANKETA

Jak se líbilo žákům 1. ročníků na naší škole?

Zeptali jsme se osmi žáků, co se jim ve škole líbilo, co naopak nelíbilo. Někteří chtěli zůstat v anonymitě.

Donny a Wolfie

1 Bařenka – Polygrafka je podle mě velice pohodová škola. Dost se mi tu líbí a dokázala jsem si tu s přístupem učitelů zlepšit známky. Lidi tu jsou také pohodoví. Podle mě jsem si vybrala dobře.

2 Anonym – na Polygrafce se mi líbí klid, který tu je, učitelé jsou vstřícní a hodní. Dokážou pochopit skoro vše. Dobří lidi, kteří dokážou vždy zvednout náladu a potěšit.

3 Anonym – tento rok mi hrozně rychle utekl a bylo to podle mě moc lehký..., ale líbilo se mi tady tenhle rok a věřím v to, že příští rok bude ještě lepší.

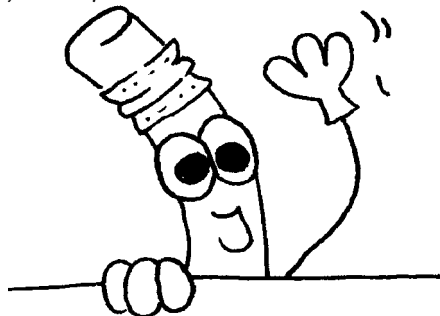
4 Anonym – moc se mi tady líbí, strašně rychle to uteklo, jsou tu strašně úžasný lidi a dobře se s nimi mluví. Učitelé jsou pohodáři.

5 M. Čáková – tento rok strašně rychle utekl. Nechce se mi věřit, že jdeme do druháku. Bála jsem se střední, co přijde a co mám od toho čekat... a co mi přineslo? Úžasný nový lidi do života a spousty zážitků s nimi. Jsou tu super učitelé. Přijde mi to tady jako jedna velká rodina, která vám vždy pomůže. Lepší škola asi snad není... Jsem na intru a tam máme suprové vychovatele, se kterými je i sranda. Jsem šťastná tady na té škole.

6 Anonym – na Polygrafce se mi líbí. Mám tu pár fajn lidí, se kterými je sranda. Učitelé jsou fajn a dá se s nimi bavit o soukromém životě. Jediné, co mě nebaví, je, že končíme pozdě a já pak nemám odpoledne čas a s kamarády se moc nevidám.

7 Anonym – na Polygrafce je to fajn. Dobře se tu vychází s učiteli. Občas je ta škola dlouhá ale dá se to zvládnout. Se všemi lidmi tady dobře vycházím. Jsem ráda, že studuji zrovna na téhle škole.

8 D. Alešová – jsem moc ráda na této škole. Nikdy jsem nečekala, že může být tak super střední škola. Našla jsem tu nové přátele a učitelé jsou hrozně moc milí. Myslela jsem si, že na střední škole to bude hrozně moc těžké, ale mylila jsem se, zatím se mi daří a jsem za to velice ráda. Jsem ráda, že tu jsou i studenti přátelštější a dokážou se s vámi pobavit. Tento školní rok utekl velice ale opravdu velice rychle. Mám furt třetího září, ale už je konec školního roku. Není možné, jak ten čas rychle letí. Už budu v druháku. Nečekala jsem, jak rychle dodělám první ročník střední školy. Je to tu boží. Lepší školu jsem si vybrat nemohla.

Fotoreportáž z posledního měsíce školního roku 2018/19

11. června 2019 si odvezl ředitel VOŠ a SŠ obalové techniky, Štětí PhDr. Jiří Konvalinka studenty 3.S spolu s pedagogickým doprovodem Ing. Lindy Pazderníkové na velmi zajímavou a podnětnou exkurzi do své školy.

Od pondělí 10. 6. do pátku 14. 6. 2019 se vydaly třídy 2.A, 2.P a 2.S na sportovní kurz do Řevnic. Obratem jsme obdrželi první fotky z cesty i pobytu, které tímto zveřejňujeme. Jak je patrné, kurz není jen o vycházkách do přírody a kilometrech na kole, ale také o tvrdé chlapské práci v kuchyni.

Loučíme se nejen s maturanty, ale také třídou 3.A a 3.B. Grafici, tiskaři a knihaři po náročných písemkách absolvovali dvoudenní praktickou zkoušku. Všichni si přeje-
me, aby zvládli i tu ústní.

Pan učitel Macek vypráví, tentokrát o cestě na Bali

Jednoho dne se „Kákáčka“ (dvě Karolíny) rozhodla vyzpovídat pana učitele Macka, který odjel přes zimu na Bali. Tento nápad nepřišel z hlavy pana učitele, ale z hlavy jeho přítelkyně, protože jejich společní přátele tam byli před dvěma lety. A tak se o prázdninách rozhodli, že tento rok pojedou s nimi a stráví tam Vánoce i Nový rok. A myslím si, že udělali dobře, protože poznali spoustu skvělých míst a zažili mnoho krásných věcí.

Cesta letadlem byla dlouhá a náročná s jedním přestupem v Dubaji a trvala asi sedmnáct hodin. Je tam také časový posun, proto byli všichni velmi unavení. Ale teď už k zážitkům.

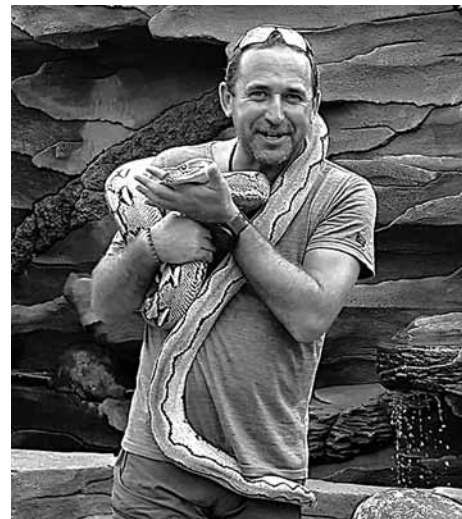
Jak nám pan učitel vyprávěl, navštívil jedny z nejkrásnějších pláží, chrámů či různých míst na ostrovech. Od třetího dne se z dovolené stala expedice. Všude cestovali na motorkách, které měli vypůjčené na celý měsíc za krásnou cenu.

Ale mělo to jeden háček, na Bali je velmi hustý provoz a museli jezdit vlevo, což byl asi opravdu nezvyk. Jejich běžný den vypadal asi tak, že po snídani všichni nažhavili své motorky a vyrazili na předem určená místa. Navštívili například krásné dlouhé liduprázdné pláže s jemným bílým pískem nebo starobylé hinduistické chrámy. Největší zážitek pro pana učitele byl výstup na sopku ve tři hodiny ráno, kde mimo jiné byla ještě jedna sopka, která měla brzy vybuchnout,

a proto tam byl zakázán vstup. Dále také plavání s mantami (rejnok) nebo návštěva pralesa se stromovými vodopády a následné koupání. Na Bali se z nich stali milionáři, jelikož jedna koruna je u nich přibližně šest set rupií (měna na Bali). Ubytování je tam velice krásné a čisté, někdy i se snídaní, a to bylo další plus. Pan Macek také poprvé ochutnal spoustu exotických potravin, jako například chlebovník. Je to ovoce, které vypadá, jako brambor, uvnitř je žlutý a chuť by se dala přirovnat k ananasu. Typická jídla pro Bali a vlastně i pro celou Indonésii jsou nudle

a rýže, domorodci to tak konzumují denně. Maso požívají ve velmi malém množství. Bali je přátelská země, všichni se tam tolerují a jsou k sobě velmi přívětiví. Je to také hinduistický

stát, proto se tam nepije alkohol, a když už si ho chcete koupit, stojí opravdu velké peníze. Jedním z velkých minusů na Bali je jejich recyklace a skladování odpadu. Protože je to rozvojový stát, lidé pravděpodobně nemají povědomí o tom, že můžou ohrozit planetu. Spalují svůj odpad na plážích. Každopádně pan učitel tento výlet určitě doporučuje a myslím, že osobně by vám k tomu řekl víc. My děkujeme panu učiteli za rozhovor a za příjemné posezení. -KK-

FOTÍME SE S BEZEVŠEHO

Bezevšeho na Bali
Autor fotografie: Martin Macek

Utopené Bezevšeho
Autor fotografie: Šerly-

Narodit se v lidském těle je dar, protože člověk vládne této planetě. Má velmi tvořivé myšlenky a dokáže vymyslet a vytvořit spoustu věcí. Taky kdo by se nechtěl narodit v lidském těle? Ta volnost člověka je prostě skvělá. Sice můžete namítnout, že člověk nemůže létat jako pták, potápět se jako ryba nebo běžet rychle jako gepard. Každý živočich má nějakou vlastnost, ale tvořivost je ta nejlepší. Opravdu nemůžeme létat nebo se potápět? Však v dnešní době už můžeme skoro všechno. Můžeme létat letadlem nebo skákat padákem, také se potápět se šnorchlem nebo s ponorkou, jezdit rychle v autě.

Člověk má ale omezený čas. Někdo stihne za svůj život prožít spoustu zážitků a udělat spous-

tu věcí, někdo stihne procestovat vše a někdo stihne jen zlomek toho co jiní. Každý by měl svůj čas využívat co nejefektivněji a neměl by ztrácet čas s tím, co ho nebaví. Měl by celý život jet na sto deset procent, aby na konci nebyl zklamaný, ale aby rád vzpomínal na své zážitky. Život ale není jen o zážitcích, ale také třeba o tom založit si rodinu. Dokázat ji chránit a starat se o ni. Mít dobré přátele, na které se dá spo-lehnout. A nebo mít dobré vzdělání.

Takže člověk, který žije jenom proto, aby spal a jedl, je člověk, který nežije naplno a přichází o všechna dobrodružství.

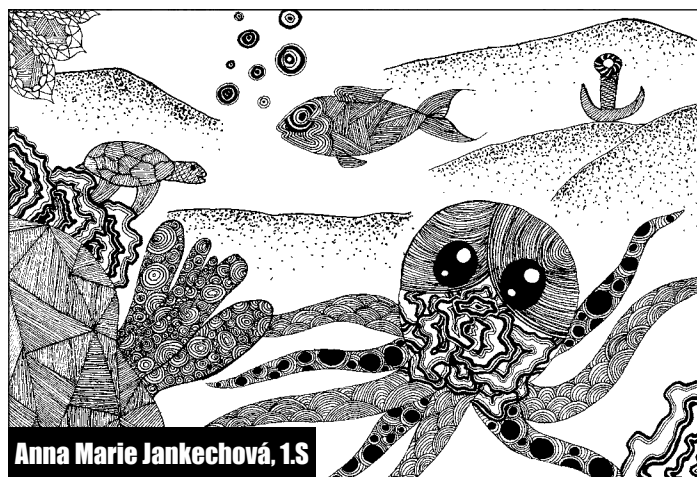
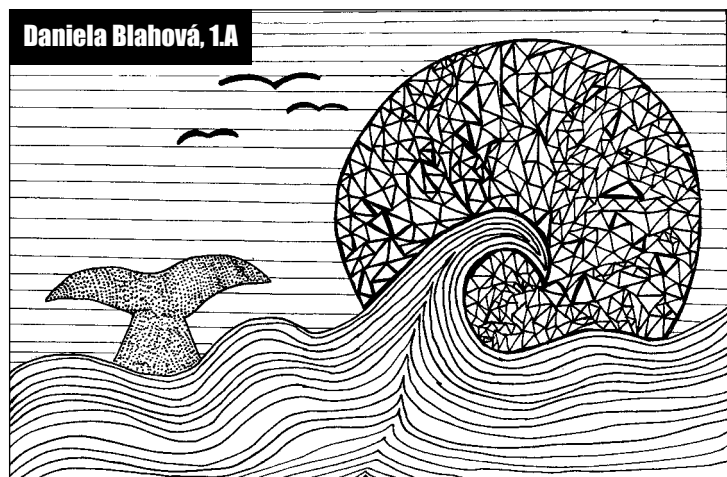
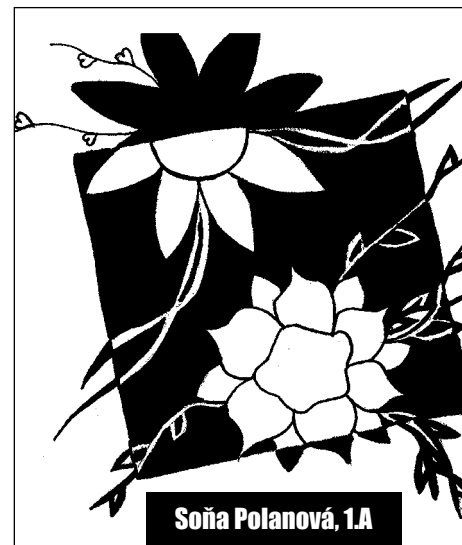
Víme, co jsme, ale nevíme, co bychom mohli být

David Musílek, 1.S

Víme, co jsme, ale nevíme, co bychom mohli být. Tato věta patří mezi citáty slavného Williama Shakespeara. Co si představíme, když se řekne tato věta? Mnoho z nás mělo v dětství představu, čím bychom mohli být. Někdo chtěl být astronaut, princezna nebo doktor. Každý ale neměl možnost, aby se jeho dětské sny splnily. Někdo to měl v životě těžké, nemohl jít na školu, kterou by chtěl a podobně. S dospělostí si uvědomujeme, že vysněná práce, vzdělání nebo splnění si vlastního snu je v některých případech nemožné zrealizovat.

Lidé se často svých snů a vysněných prací vzdávají. A to by podle mého neměli, pokud je nějaký způsob je uskutečnit. Každý má právo si jít za svým, bez ohledu na to, komu se to bude nebo nebude líbit, a jaké překážky si život připraví. V životě nás čeká mnoho těžkých, ale i hezkých chvil. Máme jen jeden život, i když je někdy těžký.

Celý život leží jen v našich rukou a je jen na nás, jak s ním naložíme. Můžeme se snažit a věřit všemu, co chceme dělat, protože jen tak si můžeme své sny plnit. Ale co tím vlastně pan Shakespeare myslel? Nad tím můžeme jen spekulovat.

Polygrafie není zaříkadlo a už vůbec ne sprosté slovo

Patrik Kůla, 3.S

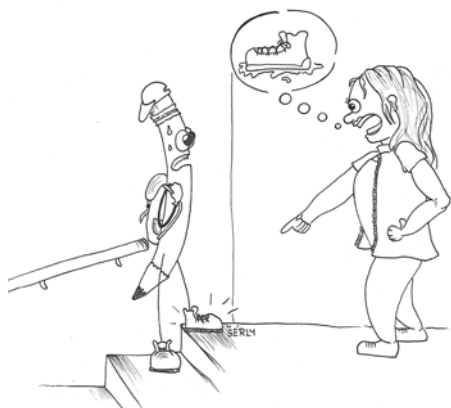
Jsem studentem Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie zde v Rumburku. Že vám polygrafie zní jako nějaké zaříkadlo? Nemusíte se ničeho bát. Pokusím se to vysvětlit. Žádné odborné, či odporné termíny nečekejte. Namísto toho vás vezmu do prostor školy. Dozvíte se tak něco nejen o zaměření naší školy, ale i o škole samotné.

Výuku bych rozdělil do dvou kategorií: na teoretickou a praktickou. Řekneme si základ obojího, a jelikož toho není zrovna málo, pojďme se do toho rovnou pustit.

Do školy chodíme na osmou hodinu a končíme v půl třetí. Pátek je výjimka a domů jdeme už ve dvanáct třicet. Za ten týden se stačí odehrát spousta věcí. Nebudu je zde popisovat všechny, jen ty nejzákladnější.

Každé ráno mě se svým klasickým „privět“ přivítá Šimon. Ještě jsem ani nesnídal a on už se ptá: „Jdeš dneska na oběd?“ Ve třídě se pak všichni po svém připravují na výuku. Dan se s Richardem zase o něčem dohadují, Verča se opět něco učí, Honza se věnuje mobilu, Matěj dospívá to, co nestihl. No zkrátka, neměnné zvyky studentů, které jistě všichni znáte. Zvoněk zazvoní a takzvaná „šlichta“ začíná.

Ve škole se vyučuje spousta předmětů. Tak začneme třeba matematikou. Pan Svoboda, Nikolin oblíbenec, tento vědní obor vyučuje už dlouhou dobu a ví toho o něm hodně. A co ne, to se dozví od Volence. Ten je totiž jediný, kdo matematice skutečně propadl, a patrně si ji představuje jako skvělou zábavu. Blázen. Mnohem zajímavější jsou však hlášky pana Svobody. Jsme už zvyklí, že některé příklady počítáme všichni „po víně“ a že při písemných testech nesmíme používat „debila“. Nejedná se však o spolumediciho, nýbrž o mobil. Pan Svoboda by mohl vyučovat i český jazyk, neboť je osobitým jazykozpytcem.

Český jazyk však vyučuje paní Šabatová. Postrach školy, tedy ta nejmilejší osoba pod sluncem. Pokud přijdete do školní budovy nepřezutí, můžete si rovnou jít kopat hrob. Ale ačkoliv nám snáší na hlavy Armagedon, myslím, že na maturitu z českého jazyka nás připravuje dobře. Další jazyky vyučované na této škole jsou angličtina a němčina. I když podle pana Stránského

zde probíhá ještě výuka ruštiny ve sklepě a na střeše se můžete naučit dokonce i japonsky. To je dle mého slovy pana Stránského: „Dost dobrý.“

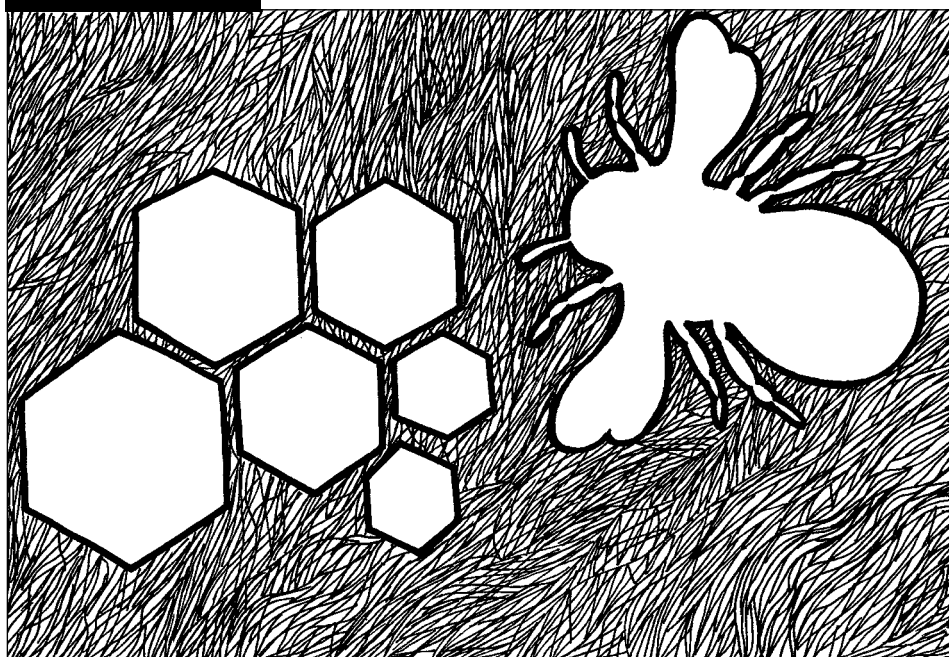
Und Deutsch? Tě se zase věnuje náš třídní pan Stojaník. „Učí němčinu a má ruské příjmení, tak co to je?“ říkává Richard.

Dejme si od výuky malou přestávku. Doslova. Co se dělá o přestávkách? Povídá, svačí, hraje na mobilu... Ale u nás vládne jen jedno. Fotbálek! Vždy se okamžitě vyhneme ze třídy, abychom si mohli zahrát. Takové vulgarismy uslyšíte málokde a málokdy. Chyby zde nejsou promíjené. Obzvláště u brankářů. Místní „trenér“, pan učitel Sýkora, to vždy komentuje slovy: „Chytej ne!“ A když už o vítězství rozhoduje poslední gól, začne zvonit.

Zbytek předmětů se zabývá buďto naší socializací nebo odborností. Polygrafickou výuku a technologii skvěle shrnuje Dan. „To je jinej val.“ Pak jsou zde ještě občanská nauka a informační a komunikační technologie. Takové ty věci, které by měl vědět a znát každý. Nejoblíbenější částí nás všech je však oběd. Vaří se zde výborně. A pana kuchaře si prostě zamilujete. A za dvacet pět korun se najdete královsky. Někdo má knedlík za dvanáct korun a jiní, třeba právě Šimon, zase za korunu.

Radka Staňková, 1.S

Na odborný výcvik jdeme buď v sedm ráno nebo až v půl druhé odpoledne.

Grafici mají k dispozici hned několik pracovišť. U pana Pallaga naleznete platformy Mac, velkou digitální tiskárnu či plotter. Dále se zde nachází fotoateliér pana Tichého. Vytváří opravu profesionální dojem. U paní Tomanové je to zase, jak žáci rádi říkají, „krok a opakovat“. Jedná se o digitální montáž tiskovin, nikoliv o nějakou stopovací hru. V neposlední řadě zde máme učebnu u rybiček. Nachází se tu totiž akvárium se sumeckem. Naučíte se tu základy webových stránek a i něco navíc. Pan Liščák je totiž taková chodící učebnice. Na všech těchto místech se setkáte s programy jako Photoshop, Indesign, Illustrator, Quark a nebo Brackets.

Tiskaři si pro změnu musí vystačit jen se dvěma pracovišti se stroji KBA a tzv. „polynou“. Mnozí žáci však nejsou velkými milovníky odpoledních praxí.

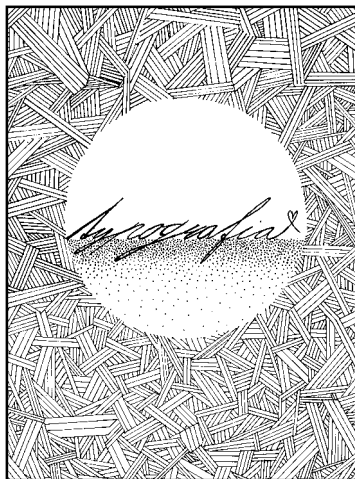
A nakonec jsou tu knihaři. Ti mají svou dílničku plnou všelijakých přístrojů, se kterými vytvářejí všechno možné. Noviny? Knihy? Krabičky? Není problém!

Tiskaři i knihaři dostávají výplatu. Vždy si stěžují, že prý malou. Ale my grafici nedostaneme vůbec nic. „To je tak nefér,“ stěžuje si každý z nich.

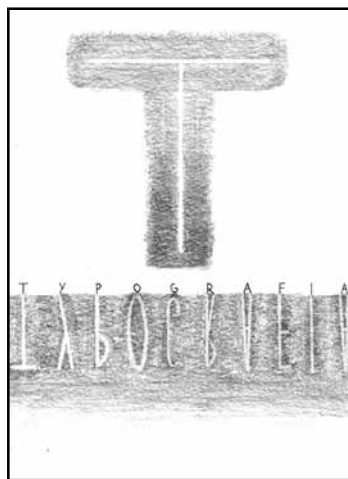
No a tak to tu chodí. Ve škole nás připravují na maturitní zkoušky a na praxi se zase podílíme na výrobě tiskovin. A už hodně dlouho. Tak snad to ještě dlouho také vydrží do budoucna.

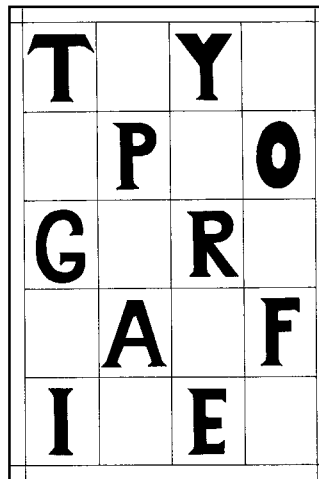
Kristian Šmýd, 1.S

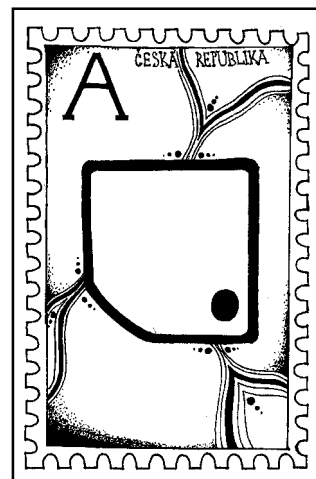
Tina Tázlerová, 2.P

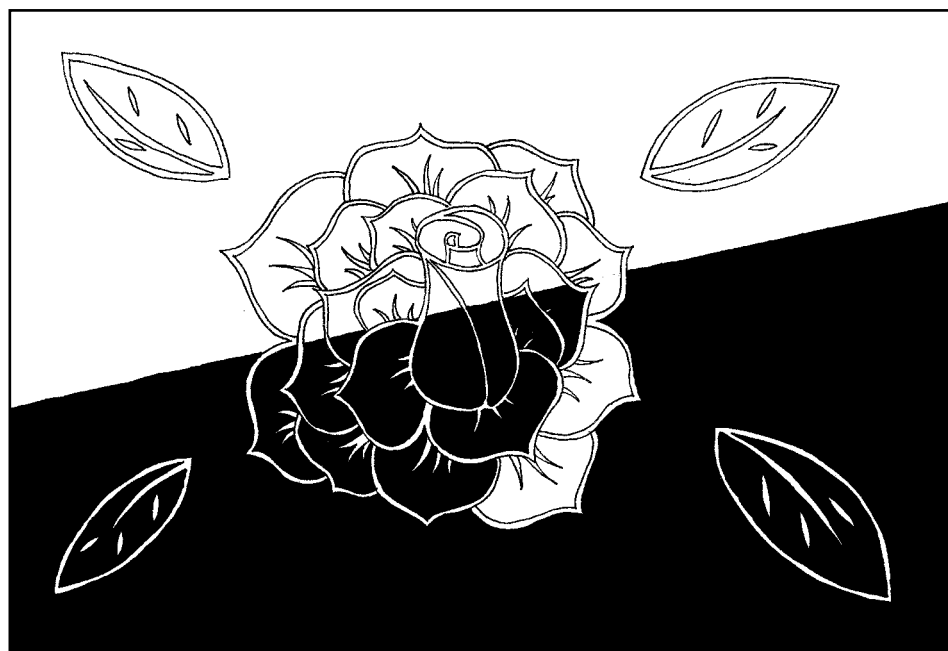
Kristian Šmýd, 2.P

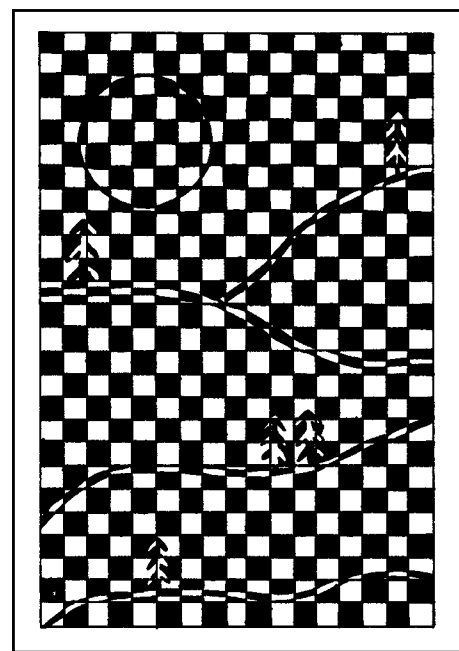
Monika Balounová, 2.P

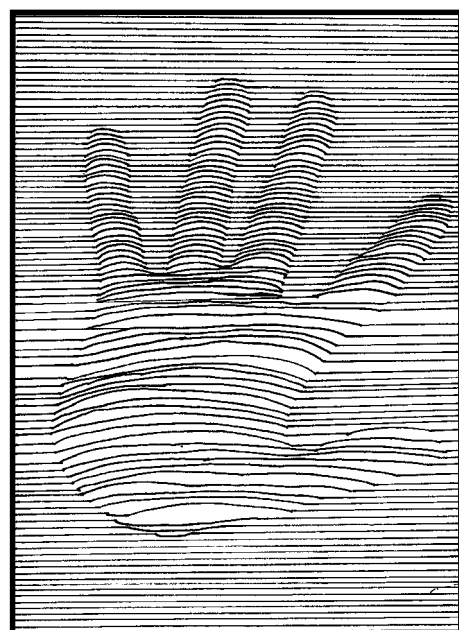
Kateřina Klofáková, 1.S

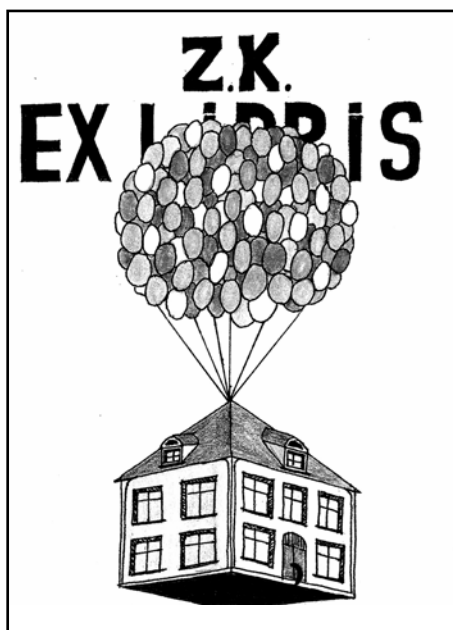
Barbora Červená, 1.S

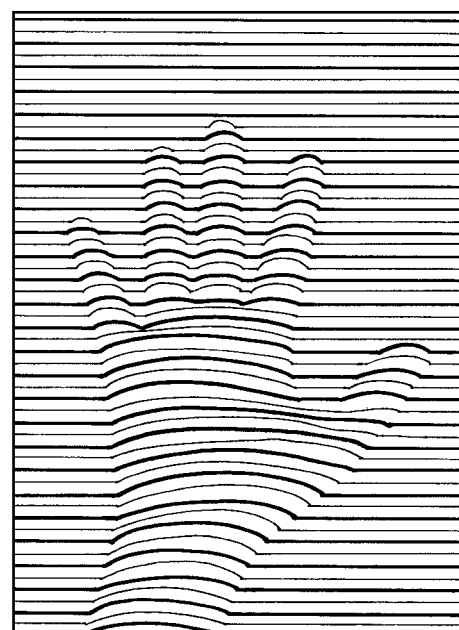
Barbora Horáková, 1.S

Barbora Horáková, 1.S

Zdeněk Kuba, 2.P

Radka Staňková, 1.S

TŘÍDY POLYGRAFKY RUMBURK VE ŠKOLNÍM ROCE 2018/2019

1.A / Ing. RICHARD SÝKORA

Alešová Dominika
Appelová Sabina
Blahová Daniela
Čápková Markéta
Čmugrová Anna Marie
Demeterová Taťána
Demeterová Zdenka
Doubravová Bára
Hučková Tereza
Johna David
Kočí Tomáš
Kunstová Michaela
Louda Jakub Matěj

Novotný Josef
Petrla Tomáš
Pihanová Martina
Přisová Tereza
Polanová Soňa
Sováková Anna
Spěvák Ondřej
Šolcová Růžena
Valentová Jiřina
Valentová Michaela
Volfová Zuzana
Zatloukal Tomáš

1.S / Ing. ROMAN SVOBODA

Bilá Claudie
Bilá Patricie
Bourek Karel
Červená Barbora
Dušánková Aneta
Engl Tomáš
Horáková Barbora
Hovorka Luděk
Jankechová Anna Marie
Jetmar Jakub
Klofáková Kateřina
Knotková Eliška
Kovandová Sabina
Kulha Jakub

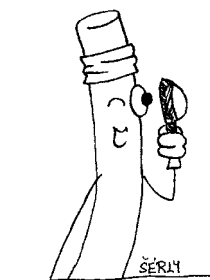
Méřiová Kateřina
Moravec Michal
Musílek David
Němec Daniel Jiří
Nezdobová Natálie
Panák Petr
Porubský Jiří
Rek Jakub
Rezek David
Rousek Dominik
Seryn Filip
Staňková Radka
Tafi Kateřina
Voženílek Nicolas

2.A / ERICH MEISSNER

Bélová Vanesa
Cincibus Tadeáš
Čechová Diana
Charvát Erik
Indrák Petr
Kacil Dominik
Kerbl Jakub
Koubková Kristýna
Kuruc Erik
Miková Andrea
Miková Jolana
Rejmanová Helena

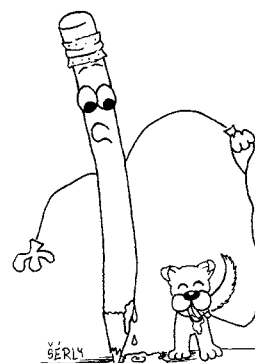
Stankovičová Andrea
Švejda Jan
Tejnar Radek
Veselý Jakub
Zítka Tomáš

2.P / Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Balounová Monika
 Čechotovská Markéta
 Fišer Jan
 Guerra Iveta
 Hron Michal Antonín
 Jahnová Nikola
 Kalbáčová Barbora
 Kovářiková Lucie
 Král Tomáš
 Křenařová Soňa
 Kuba Zdeněk
 wNeudenová Nikol

Šimmer Michal
 Šedová Šárka
 Šmýd Kristian
 Tázlerová Tina

2.S / Mgr. JITKA ČAPKOVÁ

Fišer Roman
 Hladík Tomáš
 Krásný Jakub
 Leber Ondřej
 Málek Martin
 Matušových Petr
 Moučka Jiří
 Ondřej Tomáš
 Patočková Michaela
 Polan Jiří
 Rein Matěj
 Šobek Adam

Štefaníková Klára
 Vrána Petr
 Waldmann Antonín
 Wetzl Aleš

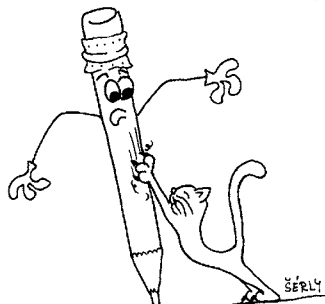
3.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bartoničková Kamila
 Beránková Lucie
 Brücknerová Nicole
 Čechová Petra
 Demeter Ivan
 Demeter Roman
 Glogowská Pavlína
 Grofová Lenka
 Jech Ladislav
 Kratochvílová Martina

Kuruc Lukáš
 Líčko Karel
 Liščáková Blanka
 Matičková Barbora
 Miko Filip
 Struppová Markéta
 Valenta Tomáš
 Zadina Zdeněk
 Zelenka Martin
 Zikmundovský Teodor

3.B / IVO ŠABATA

Abřt Marek	Peterková Adéla
Dlouhý Robert	Schneider Ondřej
Dostálová Zuzana	Svoboda Daniel
Kotalík Jan	Šichan Daniel
Kvíz Václav	Záhorský Matěj
Michalina Dan	Zápotočský Zbyněk

3.S / Mgr. FILIP STOJANÍK

Čapek Matěj	Porazilová Nikol
Dlouhý Jan	Průša Martin
Faitová Ilona	Rezková Sabina
Habětínek Richard	Rožánek Jan
Chaloupková Iveta	Rýdl Dan
Jawichová Jasmine	Staudigelová Sarah
Jiroušková Sarah	Šach Jan
Kočová Karolína	Šimek Daniel
Koukal Šimon	Štěpánková Karolína
Kůla Patrik	Vajsová Lucie
Kuta Daniel	Volenec Jakub
Mareš Petr	Wolf Pavel
Michalina Jakub	Zetková Eliška
Petrová Veronika	

4.S / Mgr. JOSEF MAKOVSKÝ

Bertók František	Makovská Šárka
Cibulka Jan	Mannová Barbora
Čmejrková Barbara	Marešová Sára
Falta Marek	Neumann Petr
Hájková Natálie	Sieberová Christine
Haubert Martin	Sommerschuhová Michaela
Hejduk Jiří	Svatoš Radim
Chajdur Jan	Šudová Barbora
Jedličková Lucie	Válek Jan
Kaipr Jan	Veselý Daniel
Kraušner Vojtěch	Zadinová Kateřina
Leszkovenová Kateřina	Žák Michal
Lukášová Romana	

NA SLOVÍČKO A NA KÁVIČKU 2.

Prší. Je dopoledne a já si to zase štrádnu do nějaké kavárny. Tentokrát a ne poprvé mé kroky směřují do BOHEMIAN COFFEE HOUSE. Je to tu opravdu malinké, ale velice příjemné prostředí. Už se mi nese káva! Co to bude dneska? Samozřejmě, že zase cappuccino, to je pro mě jasná volba. A mohu ho jen doporučit. Ochočná obsluha v podobě dvou mladých slečen mi poradila při výběru druhu kávy. Ale konec povídání! Mám pro vás, moji kávoví nadšenci, další dávku rádků o relativně nové kavárně v Rumburku. Není daleko od nás, jen pár krůčků. Byla otevřena 17. prosince 2018 a mohu vám prozradit jedno malé tajemství. Chcete? Kavárna se bude stěhovat do větších prostorů! Máte se na co těšit. A teď už k samotnému rozhovoru, kde se dozvíte plno nových věcí nejen o kávě.

Mohl byste se v krátkosti představit?

Mé jméno je Jiří Dužár, bydlíme s manželkou ve Varnsdorfu a máme tři děti. Zhruba 25 let jsem jezdil každý den do Prahy a pracoval na různých manažerských pozicích. Poslední byla CEO, kde jsem pracoval téměř 11 let. Z malé rodinné firmy jsme postupně vybudovali středně velkou až korporátní společnost. Byla to úžasná doba, když budujete a vytváříte novou značku, která získá významný tržní podíl v České republice. Najednou si však uvědomujete, že každý následující den se stává rutinní záležitostí a postupně jsem docházel k myšlence, že je potřeba v brzké době udělat nějakou změnu. Než se naše rodina rozhodla založit Bohemian Coffee House, předcházelo tomu také cestování v zahraničí, kde doslova bují kávová kultura, bylo to velmi inspirativní. Poté jsme si uvědomili, že je dobré spojit naše dosavadní zkušenosti v oblasti obchodu, marketingu, ve výrobě dortů a koláčů a velkou lásku ke kávě. Chceme našim zákazníkům postupně představit tuto úžasnou komoditu, jakou káva je.

Jak dlouho se zajímáte o kávu a co vás k ní přivedlo?

Jako spotřebitelé se zajímáme o kávu vlastně od té doby, co ji pijeme. Před deseti lety jsme zjistili, že existuje káva výběrová, zatím jsme byli ve fázi spotřebitele, ale intenzivně se o ni zajímáme až poslední tři roky.

V polovině prosince minulého roku jste si otevřeli kamennou kavárnu. Jak dlouho jste to plánovali? Jaké byly začátky?

Nejdříve jsme pořídili reklamní stánek a celý rok 2018 jsme jezdili po sportovních a kulturních akcích v blízkém okolí a tímto jsme se snažili budovat první povědomí o naší značce Bohemian Coffee House. Kavárnu jsme plánovali skoro dva roky zpátky. Jen nemovitost, kterou

jsme chtěli koupit, nám z finančních důvodů nevyšla. Shoda náhod byla, že jsme se prostřednictvím našich známých potkali s majitelem tohoto domu a ten nám nabídl tyto prostory. Takže nebylo prvoplánové být tady, ale byla to souhra náhod. Začátky byly hektické, ale zároveň obohacující o úžasné reakce našich zákazníků.

Jaké bylo vaše předchozí zaměstnání?

Jak už jsem zmínil, když jsem přišel v roce 2006 do firmy, měla jen pár zaměstnanců. Revitalizovali jsme celý obchodní tým a nastala úžasná doba, kdy se začala budovat nová značka. Postupně se struktura společnosti zahušťovala a já už měl k dispozici obchodního ředitele, marketingového ředitele, controlling a ředitele logistiky a takhle se vyvíjel celý byznys.

Jak často se u vás v kavárně pořádají akce pro veřejnost?

Teprve vše plánujeme, protože s ohledem na naše prostory to není možné. Workshopy jsme zatím dělali jen mimo kavárnu. Třeba na podzim jsme pořádali kávovou vyjíždku. Z Varnsdorfu jsme jeli cross celé České Švýcarsko a končili v Poustevně u našeho zákazníka, kde jsme udělali takový workshop o všem, co o kávě víme.

Podporujete momentálně moderní životní styl Zero Waste?

Samozřejmě, odjakživa třídíme odpad. Máme také systém „Otoč kelímek“ nebo bio kelímky, které jsou kompostovatelné. Naším cílem je nakupovat výběrovou kávu přímo od pěstitelů z farem.

O akci „Otoč kelímek“ jsem se dozvěděla. Mohl byste nám tuto akci nějak přiblížit?

Zajímavost je, že tento celonárodní projekt vymyslel kluk z Varnsdorfu, Honza Havránek. Pointa je v tom, že kelímek má životnost minimálně 400 opakování. Lidé si ho mohou u nás zakoupit za 50 Kč (je zálohovaný) a v kterékoliv kavárně s tímto konceptem (což v našem blízkém okolí je Lužánek a Stodola Café) ho můžou vrátit. Je to spíše edukativní činnost nebo také pro lidi, kteří chtějí trochu šetřit naše životní prostředí. Když přijde zákazník a přinese si vlastní hrnček nebo tento kelímek, dostává slevu pět korun. Takže do toho ještě investujeme tímto způsobem. Kelímek nemusí zákonitě přinést čistý, přesto mu za něj dáme nový. Určitě tuto akci doporučujeme!

Zhlédla jsem i váš krátký film. Co vás vedlo ho natočit? Jak jste si užili natáčení?

Chtěli jsme tam otisknout naše DNA. Máme rádi naše okolí a chceme propagovat České Švýcarsko a Lužické hory. Rádi sportujeme a kávu je možné dělat i v přírodě. Čili byla to taková kombinace toho všeho, aby lidé navnímalí, co jsme zač. Musím říct, že těch pár minut, co jste zhlédla, jsme točili celý den a střihači pak pracovali na konečné podobě další dva nebo tři měsíce. Nebylo to hned.

Všimla jsem si vašeho stánku na nejrůznějších sportovních akcích a zároveň sportovců ve vašich dresech. Co vás jako kavárnu přimělo podporovat sportovce?

Máme ke sportu blízko a káva a marketing s tím souvisí. Když si po sportovní aktivitě, kdy je tělo plné kyseliny mléčné, dáte kávu, která je také antioxidant, dochází k rychlejšímu rozpouštění kyseliny mléčné a tedy i rychlejší regeneraci. Zdá se to být nelogické, ale je to tak, máme vyzkoušeno.

Stále prší a já odcházím. Moc děkuji panu Dužárovci za rozhovor, který neuspokojil jen mé novinářské nadšení, ale lahodnou kávou i chuťové pohárky. Snad jste si i vy, čtenáři Bezevšeho, rozhovor užili alespoň z poloviny jako já. Kdy se do Bohemian Coffee House vypravíte?

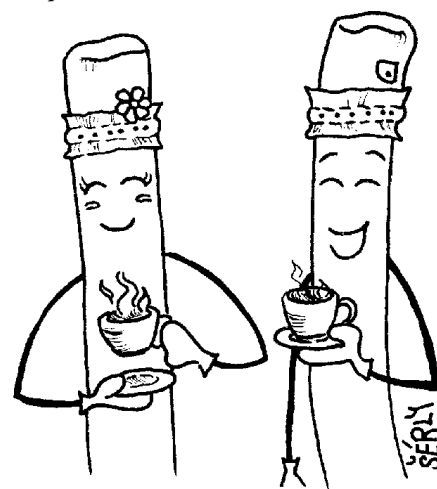
-kajča-

(CEO je z anglického výrazu Chief executive officer a označuje se tak výkonný ředitel společnosti, který je odpovědný za celou firmu.)

Kajča a Sabča v kavárně

Krásný den přeji všem čtenářům Bezevšeho. Dnešní článek bude o mně a mé „kolegyni“ Kájě, s kterou jsme se seznámily a sblížily více, než jsme si kdy dřív myslely. Kája, velice úspěšná slečna, redaktorka Bezevšeho, mi vždy byla sympatická, jen jsem neměla odvahu, nebo ani takové to odhodlání ji napsat, abychom se sblížily více. Když už s někým někde spolupracuji, nebo se podílím na něčem společném jako je práce například právě v redakci, je dobré ho více poznat.

A tak nastal den, kdy mi Kája napsala, jestli bych s ní šla na kafe. Moc mě to potěšilo a hned jsem souhlasila. Sešly jsme se před Polygrafkou a šly do Stodoly. Nestíhaly jsme se divit, jak moc uvolněné to na první setkání bylo a kolik toho máme společného. Šly jsme si sednout na místo, kde si musíte sundat boty. Možná proto to bylo celé takové přirozené a uvolněné. Každopádně se s Kájou stýkáme stále a jedním kafem to rozhodně neskončí. -Sabi-

Týden s moderátorem

Milí čtenáři našeho školního časopisu Bezevšeho, popíšu vám ještě krásný týden s moderátorem. Bohužel z toho už nemám fotky, ale aspoň vám to přiblížím. Všichni si říkají, jak je jednoduché mluvit do mikrofonu před kamerou, ale ono tomu tak není. Je to těžší, než se zdá. I když tam s vámi stojí třeba vaše nejlepší kamarádka, stejně máte trému. Mikrofon musíte držet v určitých polohách a mluvit musíte bez koktání a dlouhých pomlček. Každé ráno si musíte dát jazykovou rozcvičku a pravidelně dýchat. Ne do břicha, ale do žeber, což je velice zajímavé. Teď si myslíte, že si vymýšlím, ale je to pravda. Na vše, co řeknete do kamery jako moderátor/ka, se musíte připravit. Máte na to ale omezený čas. I když je to velmi složité, je u toho spousta zábavy. Je skvělé, že se učíme o prázdninách novým věcem, aniž bychom o tom věděli. A když už si to uvědomíme, tak toho nelitujeme. Doufám, že i vy si užijete prázdniny s tím, že se i trochu něco nového naučíte.

-Donny-

Jarní výlet 1.A na Jedlovou

Drive Burgers

Tomáš s Lukášem jsou dva mladí kluci, kteří ještě donedávna byli studenti stejně jako my a stravovali se převážně v rychlých občerstveních. A to byl důvod, proč naše město na konci července 2018 obohatili o své bistro, kde prodávají své burgery. Jejich burgery jsou pracované, a proto i tak dobře chutnají. Za tu dobu, co tu s námi jsou, se nabídka rozšířila o dva nové burgery a nějaké ty přílohy. Stavte se u nich a dopřejte vašim chuťovým buňkám speciální zážitek!

Mohli byste se prosím v krátkosti představit?

Jmenuji se TOMÁŠ PULDA a nejsem z Rumburku, ale z Benátek nad Jizerou. Poprvé jsem tu byl, až když jsme se rozhodli, že si tu otevřeme bistro. Předtím jsem se sem ani nepřiblížil. Mám zkušenosti ze spousty oborů. Podnikal jsem asi tři roky ve stavebnictví, pracoval jsem v automobilovém průmyslu a rok jsem žil v zahraničí. To vše mě dovedlo až sem do Rumburku.

Já jsem LUKÁŠ KLÍMA a pocházím odsud. Vyrostl jsem tady a mám tu rodiče. V patnácti letech jsem se přestěhoval do Mladé Boleslavi kvůli fotbalu. Potom jsem šel na vysokou školu do Liberce, také jsem byl rok v zahraničí a pracovní zkušenosti mám až s naším bistro.

Jakou školu jste vystudovali?

Lukáš: Střední školu jsme vystudovali stejnou a odtamtud se známe. Byla to Obchodní akademie a Ekonomické lyceum v Mladé Boleslavi.

Tomáš: Já jsem pak pokračoval na vysoké škole ŠKODA AUTO, kterou jsem nedokončil. Po dvou ročnících jsem odjel do zahraničí, takže vysokou školu nemám.

Lukáš: To máme také podobné. Já jsem byl zase na „TULCE“ v Liberci, kde jsem studoval na pedáku tělocvik a geografii a před bakalářkou jsem také odjel do zahraničí a už se mi nechtělo to dodělat.

Tomáš: Užili jsme si tam tu srandu a diplom asi pro nás nebyl tak důležitý. (Směje se.)

Lukáš: Myslím si, že to okolo nám dalo víc, než to samotné studium.

Tomáš: Ale určitě doporučujeme vysokou školu dokončit, to je jasné. Nejsme správný příklad.

Lukáš: Ale když se nedokončí, nic se neděje. (Směje se.)

Jak vznikl název Drive Burgers?

Lukáš: Když jsme vymýšleli koncept celého bistru, chtěli jsme být nějak zajímaví a udělat si osobitou tvář. A když jsme pátrali, na čem bychom to mohli postavit, napadlo nás několik myšlenek. Říkal jsem si, že ideální by bylo, kdyby to zapadalo do místa, ve kterém se nacházíme. Oba jsme filmoví nadšenci a já jsem znal film Drive, který je z roku 2011. Všem ho doporučuji! Atmosféra filmu je temná a mně přišlo, že by se to sem hodilo. Zároveň jsou tam skvělé soundtracky, takže všechno, co nás baví, se odráželo v tomto filmu. Chtěli jsme to mít tedy

temnější, aby to zapadalo tady do toho ghetta, což si myslím, že se nám podařilo, a na základě toho vznikl i název Drive. Proto jsme využili i neonová světla a plakáty z tohoto filmu.

Tomáš: Budeme se přesouvat do vedlejšího prostoru, takže i tam se budeme snažit tuto atmosféru přenést. Tím, že už víme, jak jsme udělali tento první projekt, první prostor, tak si myslím, že tam by to mohlo být znát ještě víc.

Proč jste si založili zrovna rychlé občerstvení?

Tomáš: To je úplně jasné, protože nikde jinde se víceméně nestravujeme. Samozřejmě se stravujeme i v normálních restauracích, ale to, jakým způsobem života jsme žili a jakým způsobem jsme se stravovali, se teď odráží v našem bistro. Chtěli jsme kvalitní rychlé občerstvení s dobrými surovinami, aby to lidé měli rychle připravené a aby jim to chutnalo. Protože to moderní způsob života vyžaduje. Většina lidí nemá čas čekat hodinu na jídlo a něco takového tu chybělo, což strašně často slyšíme i od našich zákazníků. Takže proto ten koncept rychlého občerstvení. Je nám to blízké, protože i my se tak stravujeme.

Lukáš: V první řadě bych chtěl říct, že nám to chutná, máme to rádi a baví nás to. A myslím

si, že oba i baví něco budovat a tohle je ideální forma.

Tomáš: V tom životním stylu, kdy máme rádi rychlé občerstvení, pokračujeme. Když jsem teď jel z domova z Benátek nad Jizerou, tak jsem se právě v jednom rychlém občerstvení stavoval a stravoval. (Směje se.)

Bylo těžké založit si vlastní podnik? Kdo vám pomáhal a podporoval vás?

Tomáš: Těžké to bylo určitě.

Lukáš: Těžké to je i co se týče administrativy, to je dost náročné a o trpělivosti. Máme spoustu papírování, mysleli jsme si, že by mohlo být jednodušší nebo spíše rychlejší. Takže z tohoto hlediska to bylo náročné. Ale co se týče kreativní práce, tak si myslím, že nás to hodně bavilo.

Tomáš: Nejde vlastně jen o kreativní část nebo o tu byrokracii, která je hodně náročná. Myslím si, že dneska spousta mladých lidí, jako jsme my, má skvělé nápady v hlavě, ale tam to zůstává. Už to nedokážou realizovat. Na první pohled se může zdát, že realizace je jednoduchá, třeba co se týče nás. Máme strašně malý prostor (třicet metrů čtverečních). Možná si řeknete: „To mohli mít za měsíc hotové.“ Ale prostě tak jednoduché to není. Když jsme začínali s realizací, měli jsme i nějaké své aktivity a dělali jsme to ve volných chvílích. Jsme mladí a neměli jsme tolik peněz a přenést to z hlavy do skutečnosti bylo strašně těžké. Ale jsem rád, že jsme to dokázali a myslím, že v tomto bychom mohli být i motivací pro jiné lidi. Je to takový malý projekt, ale to, že jsme ho dokázali dostat z hlavy do skutečnosti, nám pomůže při dalších složitějších projektech. Opravdu je lepší začít něčím menším a nebrat si hned na začátek velké sousto.

Lukáš: A co se týče podpory, tak z mé strany to jsou určitě rodiče, kteří mě podporovali psychicky a důvěřovali nám.

Tomáš: Z mé strany také rodiče a hlavně jsme podporovali sami sebe navzájem.

Jak vás napadá složení nových burgerů?

Tomáš: Tuto otázku kompletně přenechám Lukášovi, protože já se účastním až testování.

Lukáš: Inspirace je dneska mraky. Je spousta „burgráren“, takže stačí cestovat a ochutnávat. Inspirovali jsme se také známými šéfkuchaři. Dále existuje spousta pořadů, videí a nápadů, z čeho se burgery dají skládat. Když jsme dávali dohromady koncept jídel, schválně jsme udělali jen tři základní burgery, což byl se slaninou, se sýrem a s chilli. Dali jsme to do kupy tak, že jsme si připravili základní suroviny, které má většina lidí rádo a do burgerů patří. Zkombinovali jsme to, ochutnávali jsme, testovali jsme. Začali jsme pouze se třemi, i když druhů může být daleko více, než jich máme teď. Postupně budeme přidávat.

Tomáš: Předtím jsme nikdy v kuchyni nepracovali, což není tajemství. Takže i pro nás na začátek dělat tři burgery bylo jednodušší. Člověk se zlepšuje, protože každý týden jsme rychlejší a rychlejší a umíme to lépe. Navíc jsme omezení dost prostorem, takže nemůžeme mít nějakou extra širokou nabídku. Ono asi není problém udělat megasupernejlepší burger na světě, ale jsme omezení cenou, za kterou je prodáváme, což je při tvorbě burgeru hodně velké omezení. Jsme sice takto omezení, ale v žádném případě nepolevujeme na kvalitě surovin, které používáme.

Lukáš: První předpoklad, ještě než jsme se rozhodli, jestli do toho půjdeme, nebo ne, byl ten, že budeme burgery dělat opravdu z kvalitních, poctivých a dobrých surovin. Třeba barbecue omáčku máme opravdu nejlepší na světě, ale je strašně drahá. Koupili jsme a ochutnali spoustu omáček a tato byla tak dobrá, že jsme si řekli, že ji koupíme, a že to vymyslíme tak, abychom ji mohli do burgeru dát. I když ta cena za omáčku je až extrémní na poměr prodejní ceny burgeru.

Plánujete dále rozšiřovat sortiment?

Lukáš: Určitě. Máme sezónní nabídky, které budou pokračovat. Tím, že se budeme přesouvat do nového prostoru, budeme mít i větší kuchyň a tím pádem i větší možnosti. Tedy mimo rozšiřování prostoru budeme rozšiřovat sortiment. Teď jsme hodně zapracovali na přílohách. Mimo hranolky děláme i cibulové kroužky nebo salát Coleslaw. Také čedarové uhlíky, které si lidé dost oblíbili, ačkoli byly v jídelníčku původně jen na pár dní v době Halloweenu, ale nakonec je máme ve stálé nabídce.

Tomáš: Určitě budeme v rozšiřování sortimentu pokračovat a určitě se máte v následujícím roce na co těšit.

Jste ve městě něco zcela nového. Byl problém získat zákazníky, nebo to šlo samo?

Tomáš: Nebyl to problém, protože od začátku, k nám lidi chodili. Hned v první fázi jsme se na facebooku prezentovali tak, že chceme být jiní, než je..., nechci říct konkurence, protože „Hladové okno“ nebo jiné podniky nepovažujeme za konkurenci. Myslím, že lidé hned od začátku věděli, že to je úplně jiný produkt, než je tady k dostání. A jak už jsme zmiňovali předtím, je tu něco, co tu nebylo, takže si to ty zákazníci ze začátku našlo samo. Samozřejmě, musíme na tom hodně pracovat, aby se k nám vraceli.

Lukáš: Prakticky hned v pár prvních týdnech jsme věděli, že lidi chodí a že se to zlepšuje. Byl jsem z toho opravdu příjemně překvapený. Myslím si, že je to i zásluha toho, jak pracujeme se sociálními sítěmi. Nedali jsme žádné peníze do reklamy. Udělali jsme jen pár letáků, a to bylo vlastně všechno.

Myslíte si, že podpora nově vznikajících podniků je důležitá? Popřípadě proč?

Tomáš: Podporujeme úplně každého, kdo s něčím přijde.

Lukáš: Určitě je podpora nově vznikajících podniků a začínajících podnikatelů velmi důležitá. Dovolím si říct, že bych si představoval větší podporu jak od státu, tak od města. Spíše se podporujeme mezi sebou, mám na mysli nové fajn kavárny a lidi jak ze Stodoly, tak z Bohemian Coffee. Chtěl bych dodat, že i v tomhle malém městě na konci republiky se lidi snaží vymýšlet zajímavé věci a poctivě podnikat. A toho bychom si tady měli vážit.

Tomáš: A je jedno, jestli to je gastronomie nebo něco jiného. Podporujeme každého začínajícího podnikatele, který se snaží budovat něco, co dává smysl a přináší to tomu městu nějakou přidanou hodnotu. Což třeba Stodola nebo Bohemian Coffee je. Určitě podporujeme a budeme podporovat dál takové podniky.

Dozvěděla jsem se, že toto byl první rozhovor, který kluci poskytli. Proto děkuji, že jsem to mohla být právě já, která ho uskutečnila. Moc jim držím palce a jsem zvědavá, kam se jejich burgerová cesta bude vyvíjet dál. -kajča-

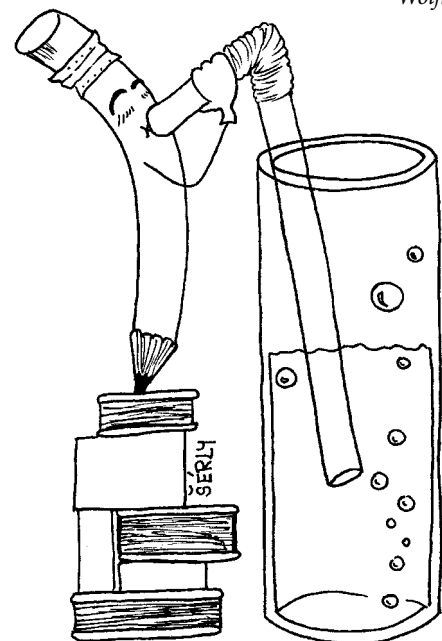
MOJE BRIGÁDA

Už to budou čtyři roky, co chodím na brigádu ke strejdovi. Naučila jsem se užitečné věci. Je to hrozně zajímavá práce. Není na tom ani tak zajímavý ten průběh práce jako výsledek. Práce leštiče je hrozně těžká, aspoň pro mě. Vždy, když jsem nějakého leštiče zpočátku pozorovala, říkala jsem si v duchu: „Wow!“

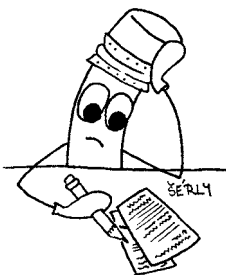
A o co vlastně jde? Je to hrozně jednoduché. Každý, kdo se touhle prací zabývá, pracuje ve většině případů ve firmách, jako je třeba Preciosa nebo Lindr. Pak jsou tu také soukromí podnikatelé, jako je můj strýc. Ten má svou vlastní firmu, kde má zaměstnance. A pak zakázky vozi do takových firem. Jediný rozdíl mezi tím je ten, že je sobě samotnému šéfem. V firmě je práce rozdělena. Jeden má na starosti obrousit zakázku na takzvaných lamelových brusných kotoučích. To je proto, aby to bylo čisté a nepoškrábané. Pak se to musí vyleštit brusnými pastami. Dál se to přeleští do nejvyššího lesku. No, je kolem toho velká spousta práce. Pak jde výrobek ke mně. Já mám za úkol umýt jej vatou a ještě vyleštit. No a nakonec se to dává baličům, ti to zabalí a připraví na transport. Mě to baví. Není to sice práce, u které bych měla v plánu zůstat celý život, ale jako brigáda je to skvělé. Občas je to náročné, poněvadž je zakázka větší, než se v domluveném termínu dá stihnout. Výhodou je, že tam nemusím chodit každý den, takže stačí pár hodin v měsíci. Výplata je dost slušná na to, jak málo času tam trávím. Většinou se jedná o takové „drobnosti“. Ale když pak vidím, co z toho je ve finále, když se všechny díly smontují, žasnu. A co že vzniká z těchto komponentů? Většinou lustry nebo pípy. Jako povolání bych to určitě nedoporučovala, ale jako brigádu každopádně, hlavně tomu, kdo má málo času, ale přesto má v měsíci pár volných hodin.

-Wolfie-

KAPITOLY Z DĚJIN ÚSTECKA aneb JAK VZNIKNE KNIHA

Filip Stojaník je na Polygrafce třetím rokem. Myslím, že se mu u nás líbí, myslím, že ho pedagogická práce velmi baví. Představovala bych si ho jako pedagoga na gymnáziu, protože je to velmi vzdělaný a zapálený historik s hlubokými vědomostmi. Ale on vždy zavrtí hlavou a řekne, že ani náhodou. Má Polygrafku v srdci a žákům nemá vůbec za zlé, pokud něco nevědí. Stačí mu, když jsou zvědaví a dokážou se nadchnout pro věc. Má rád, když se ptají, když diskutují, když mají zájem. Častokrát jsou to debaty o těžkých obdobích naší národní historie, především o letech 1945 až 1989. Stejně jako mnozí z nás nese velmi těžce příkoří, která se děla lidem s kritickým postojem proti komunismu, ale i lidem zcela nevinným. Těžce nese křivdy, které se děly v poválečném Československu. Není divu, že se rozhodl strávit kus života v archivech a na cestách za pamětníky, aby shromáždil materiály.

A tak držím v rukou knihu **KAPITOLY Z DĚJIN ÚSTECKA (1945 – 1989)**, která právě vyšla. Autorem je **FILIP STOJANÍK** a kolektiv. Když ji prolistuji, zjistím, že Filip napsal většinu textů. Kniha má 460 stran.

Sedám teď u jídelního stolu a pociťe čtu stránku po stránce. Obdivuji to množství informací, fotografie a především odkazy, které napovídají, kolik toho nastudoval a přečetl.

Filipe, jak vůbec vznikl nápad vytvořit právě tuto knihu? Kde se zrodilo téma?

Vše začalo počátkem roku 2014, kdy se na FF UJEP v Ústí nad Labem připravovaly projekty k 25. výročí listopadových událostí roku 1989. Hlavní náplní projektu byla výstava a cyklus besed s pamětníky, ale v tehdejších propozicích jsem objevil také zmínku o možném vydání knižní publikace k danému tématu. Ze všech výstupů mě právě tento nejvíce zaujal, protože když vše dobře dopadne, představuje kniha trvalou hodnotu, která má naději autora přežít, což při mé životosprávě nebude takový problém (smích). Fakt, že publikace zachytí zajímavé lidské osudy a zůstává přítomna, mě na celé věci nejvíce nadchl, a proto jsme se s kolegy pustili do práce. **Co nám můžeš sdělit o spoluautorech? Proč oni? Vybral sis je, nebo to bylo jinak?**

Spoluautory jsou mí spolužáci a kolegové z ústecké filozofické fakulty. Nejdříve jsme se podíleli na přípravě a moderování besed a posléze jsme pokračovali v práci na publikaci.

Jak jsi vůbec začal? Z kterého konce? Popiš nám prosím, jak se píše kniha. Co se děje, než se dostane do rukou nám, čtenářům.

Když si dnes zpětně rekapituluji všechna váhání, tápání a začátečnické přešlapy, nestačím se divit. Začal jsem hledat a objevovat a někdy jsem se dost potácel. Vytvořit tuto knihu znamenalo navštívit spoustu úžasných lidí a vyslechnout řadu poutavých příběhů. Kromě toho jsem absolvoval rozsáhlý archivní výzkum, kvůli němuž jsem trávil týdny a měsíce v archivech a knihovnách. Pravidelně jsem se setkával s nesmírně vstřícnými pracovníci a pracovníky, kteří mě později považovali tak trochu za štamgasta. S dojetím vzpomínám na situaci, kdy mi jedna paní archivářka při mírném nachlazení coby věrnému návštěvníkovi chtěla uvařit bylinný čaj.

Jak dlouho jsi na knize pracoval?

Intenzivní práce probíhaly od ledna 2016 a hotový text jsem odevzdal na počátku tohoto roku. Jde tedy o plné tři roky života.

Jak jsi po dobu vznikající knihy žil? Co tě brzdilo, zaměstnávalo, odvádělo od této práce? Jak jsi dobíjel baterky? Měl jsi někdy „ponorku“? Chtěl jsi přestat? Byly naopak světlejší okamžiky?

Žil jsem asi trochu sobecky, protože téměř vše v mém životě šlo stranou (rodina, přátelé, známí, další aktivity). Baterky jsem dobíjel trochu nezodpovědně. Nikdy nespočítám množství vypitých káv a vykouřených cigaret v přestávkách mezi psaním. Ponorka se dostavila dokonce několikrát, ale že bych svůj úkol vzdal, mě kupodivu nikdy ani na vteřinu nenapadlo. Miluji výzvy a rád bojuji, navíc překážky člověka ženou dopředu a posouvají. Myslím, že by se ani naši žáci nemuseli ve studiu a v práci překážek bát, naopak stojí za to se s nimi poprat. Rád se v životě obklopuji lidmi, kteří se tímto pravidlem řídí, a programově se vyhýbám těm, kteří jen v závětrí proploouvají a riskovat odmítají.

Napadá mě, jestli pro naše čtenáře nemá nějaké nečekané nebo zábavné historky. Zažil jsi něco netradičního, milého, překvapivého?

Zábavných historek bych mohl vyprávět hned několik, ale myslím, že by lépe snesly ústní podání. Překvapení jsem zažil také. Obtížné se vybírá jedna konkrétní historka, nerad bych ukrivdil ostatním pamětníkům tím, že zmíním jednu jedinou. Tedy ve zkratce: originální bylo setkání s Josefem Kadeřábkem, dobrou a věrnou duší ústeckého Činoherního studia. Rozhovor jsme s kolegyní Markétou Brožovou uskutečnili v parném letním dni na přání pana Kadeřábka v parku u ústeckého rozhlasu. Vyzbrojeni cigaretami a Coca-Colou jsme naslouchali svéráznému vyprávění doprovázenému živou gestikulací. Rád vzpomínám na hovory s politickým vězněm Josefem Jindrou, jehož paní jsem se bezděky svěřil s tím, že jsem na sladké. Od té doby nás při každé návštěvě čekala spousta zákusků, což také pan Jindra velmi kvitoval. Jednou jsem netrpělivě pamětníka vyčkával v restauraci a nerozuměl jeho zpoždění. Až po půl hodině jsem s hrůzou zjistil, že chyba je na mé straně, neboť jsem si popletl hospody. Mohl bych pokračovat, zážitků je celá řada. Uvedl jsem dva, které mě nejrychleji napadly. Snad mi ostatní odpustí, že jsem je nezmínil.

Kterých zpovědí se nejvíc vážíš? Je to asi těžká otázka, ale přeci jen...

To máš pravdu! Je to těžká otázka, ale vlastně není. Vážím si všech rozhovorů. Za největší dar, který jsem díky této knize získal, považuji možnost, že jsem všechny tyto úžasné osobnosti poznal a s některými se dokonce sprátil. Ovlivnily pozitivně můj život a jsem šťastný, že mám do budoucna z čeho čerpat.

Jaký je to pocit, když se člověk dočká okamžiku, kdy drží v rukou svoji knihu?

Krásný, ale u mě spíš rozpačitý. Po několikaletem úsilí jsem cítil úlevu a radost, ale myslím, že jsem naštěstí zůstal stát nohama na zemi. Člověk také začne uvažovat o tom, co vše se dalo vymyslet a napsat jinak, uvědomil jsem si různé skutečnosti, se kterými nejsem spokojený, ale nyní už se nedá na věci nic změnit. Především mám ale radost kvůli zaznamenaným rozhovorům, neboť si velmi vážím důvěry, otevřenosti a vstřícnosti, v jejichž duchu se každé setkání neslo.

Mohl bys čtenářům popsat, co se teď bude dít? Dostane se kniha k těm, kteří s tebou trávili čas, kterých ses ptal? Proběhne křest knihy?

Primárním zájmem mým i FF UJEP bylo, aby se kniha co nejrychleji dostala k lidem, kteří se s námi podělili o své vzpomínky. Je konec školního roku a má mentální kondice tomu odpovídá, proto se mi přihodilo, že jsem svým kolegům předal v jednom případě starou neaktuální adresu místo správné a jeden knižní výtisk tak „zabloudil“ a minul svého adresáta. Dávám si proto pozor, aby se nic podobného již neopakovalo. Prezentace této kolektivní monografie proběhne v Ústí nad Labem 13. června.

Co plánuješ dál? Bude další kniha?

Předně bych chtěl říct, že je pro mě těžké o své knize hovořit. S tímto rozhovorem jsem souhlasil, ale omlouvám se všem čtenářům, že tu zabírám místo. Byl bych nerad, aby si někdo myslel, že si v našem časopise pěstují kult osobnosti (smích). A otázka dalších plánů? Ano, plánuji další knihu a mám pocit, že pokud se o ni nepokusím, nebudu mít klid. Výrobci káv, alkoholu a tabákových výrobků se mohou těšit. Ekonomicky je opět podpořím (smích). Doufám, že vše dobře dopadne, protože této příležitosti a výzvě nejspíš odolát nedokážu.

Filipe, přeji ti za celou redakci mnoho dalších nápadů a hodně chutě se do nich pustit. Přejeme ti také krásné prázdniny. -ŠA-

Jak bych popsal svoji jednotku? Jsme parta kamarádů ve zbrani a našim koníčkem je vojenská historie, uniformy a technika z období druhé světové války. Ožívujeme historii pro vlastní radost i poučení široké veřejnosti. Naším cílem je představit americké vojáky, techniku a události podle dobových parametrů a záznamů z evropského bojiště.

REPORTÁŽ O 16. OBRNĚNÉ DIVIZI

Naším zájmem je především americká 16. obrněná divize, protože se přímo podílela na osvobození našeho největšího města v západních Čechách a historie naší země se tak přímo dotýká. Zúčastňujeme se několikadenních oslav osvobození Plzně, mnoha rekonstrukcí bitev a skutečných historických událostí, které přímo nebo nepřímo pomohly urychlit konec války na našem území, jako například málo známá, ale důležitá mise Velichovky, ve které šlo o doručení kapitulace německých ozbrojených sil ve střední Evropě.

Jsme hlavní partneři města Plzně při pořádání Slavností svobody a velmi úzce spolupracujeme s Vojenským historickým ústavem a s muzeem Lešany, kde probíhá naše každoroční cvičení a bojová akce zahajující start sezóny pro desítky tisíc lidí. Nadále působíme na tankových dnech v Laugariciu a natočili jsme nejeden válečný film se zahraničními produkcemi po celé republice.

Další významnou činností je sbírka a renovace americké válečné techniky, která už nyní čítá

přes 30 exemplářů a stále se zvětšuje. Ke stálému jádru se postupně přidávají další přátelé, vojenská technika a sponzoři, jako například značka motocyklů Harley-Davidson, válečné muzeum v Normandii a mnoho dalších. Pokaždé se dozvídám spoustu nových věcí. Musel jsem se učit pohyb ve formacích, taktické zkratky, názvy vozidel nebo obsluhu zbraní, o kterých se mi ani nesnilo.

Poslední dobou je trojúhelníková nášivka se šestnáctkou vidět čím dále častěji a já jsem rád, že mohu být členem takovéhle úžasné skupiny lidí.

Matěj Čapek, 3.S

Zázvorová limonáda

Máte rádi zázvorovou limonádu a nemáte čas a chuť chodit dennodenně do restaurací a utrácet za ni peníze? Dnes vám ukážu lehký recept, který hravě zvládne i pětileté dítě.

Nejdříve si připravíme všechny potřebné ingredience.

Budeme potřebovat
200 g třtinového cukru,
půl litru vody, kořen zázvoru (to použijte podle chuti, já použila přibližně dva osmícetimetrové kousky) a špetku soli.

Nejprve si očistíme a oloupeme zázvor, který poté nastrouháme.

Je jedno, na jak hrubé kusy, ale je potřeba, aby byl nastrouhaný. Mezitím si připravíme hrnec a uvaříme vodu. Přisypeme nastrouhaný zázvor a mícháme přibližně 5 minut, poté hned přisypeme třtinový cukr a pečlivě promícháme.

Pro dochucení jsem přidala trošku citronu a máty.

Vaříme přibližně dalších 5 minut a poté odstavíme z plotny a necháme vychladnout. Nechala jsem sirup odstát jednu noc, aby se zázvor krásně vylouhoval a byl aromatictější. Připravíme si lahev a cedník, všechnen sirup přecedíme. Podává se s perlivou vodou, citronem a mátou. Limonáda je opravdu výborná! Dobrou chuť.

-KK-

Varnsdorfské mažoretky stoupají na vrchol

Slyšeli jste někdy o mažoretkách? Že ne? Tak trochu jinak. Mladé tancující dívky s barevnými šaty, ozdobami a kovovou hůlkou v ruce? Už jistě víte, co mám na mysli. Řeč je o varnsdorfských mažoretkách. Pokud se chcete přijít podívat na trénink, musíte zavítat do tělocvičny základní školy Edisonova ve Varnsdorfu. Tuto školu jsem navštěvovala devět let a mohu s jistotou říci, že je opravdu skvělá. Školu vede úžasná a příjemná paní ředitelka Křížová, která o ni výborně pečuje. Dívky reprezentují nejen sebe, ale i tuto školu.

Paní ředitelka si vzala mažoretky pod svá ochranná křídla a poskytuje jim nejen prostory k tréninkům, ale finanční a psychickou podporu. Kroužek mažoretek vede družinářka Renata Dospělová, která miluje práci s dětmi. V této škole má svou družinu, kde se věnuje dětem před a po vyučování. Děti od brzkého věku mohou právě u ní nastoupit do kroužku tanečků. Když se dívky snaží, dostanou se mezi mažoretky.

Tento článek píši, protože jsem i já chodila několik let na mažoretky. Navždy pro mě tento kroužek bude patřit mezi srdeční záležitosti.

Dívky vystupují na plesích, akcích, přehlídkách či soutěžích. Už mnoha akcím pozvedly prestiž i kvalitu. I přesto, že jsem s mažoretkami skončila, můj obdiv a zájem nikdy neskončí. Když se totiž přijdu podívat na nové sestavy, písničky či tváře, vrhne se na mě tolik mažoretek, že mi do očí vstupují radostné slzy. Kolektiv mažoretek je úžasný a mám je opravdu ráda. Přeuji jim ještě více úspěchů a radosti. Chtěla bych tímto poděkovat paní ředitelce za podporu mažoretek, Renatě Dospělové za její velkorysý přístup a za všechnu pomoc a podporu, kterou mi za celý život poskytovala. Děkuji také mým vrstevnicím: Kačce, Elišce, Anetě, Luce, Natce a ostatním, se kterými byla vždy legrace, a také mnoho lidem, kteří pomáhají. A samozřejmě i malým mažoretkám. A vám, kteří čtete tyto řádky, chci doporučit kroužek mažoretek. Pokud máte sestřičku a baví ji tancovat, povězte jí o mažoretkách. Určitě nebudete litovat.

A nyní jsem si vyslechla nejlepší trenérku a úžasnou ženu **Renatu Dospělovou**, která mi ještě blíže mažoretky přiblížila.

1. Jak dlouho mažoretky provozuješ?

Dnes už to bude dvacet let.

2. Jak tě napadlo začít provozovat mažoretky?

Ted jsi mě zaskočila. Mě to napadlo před těmi dvaceti lety, kdy jsem začala koukat na mažoretky z České Lípy. Jednou jsme se jely s kamarádkou podívat na jejich trénink. Pak jsme se toho nějak chytly. Ukázaly nám pár triků a tím jsme vlastně začaly.

2. Do jakých skupin jsou mažoretky rozděleny?

Jsou rozděleny na čtyři skupiny - Hvězdičky, Žabky, Arabelky, Edisonky. V každé skupině je přibližně jedenáct dětí.

3. Jakého největšího ocenění mažoretky dosáhly?

Soutěžily v České Lípě na akci Májová mažoretky, kde obsadily druhá a třetí místa.

Několik mažoretek jsem vyslechla, zapsala si odpovědi a poslouchala dál. Popravdě mi děvčata vyrazila dech. Jejich odpovědi vycházejí přímo od srdce a je na nich vidět, že mažoretky přímo zbožňují. Můžete se přesvědčit sami.

1. Kolik ti je let a jak se jmenuješ?

2. Jak dlouho chodíš na mažoretky?

3. Proč jsi na ně začala chodit?

1 Je mi deset let a jmenuji se **Rozárie Bártová**.

2 Od druhé třídy.

3 Připadlo mi to jako zajímavý kroužek. Když jsem tam začala chodit, zjistila jsem, jak moc mě baví. Chtěla bych jet na více soutěží, protože mě baví soutěžit. Chtěla bych všem vzkázat, aby nikdo nic nevzdával a bojoval.

1 Jmenuji se **Lucka Hudecová** a je mi

patnáct let.

2 Chodím sem už devět let.

3 Začaly tam nejprve chodit moje kamarádky a pak jsem poznala Renču. Moje motto hlavně před soutěží je: Hlavní je se zúčastnit.

1 Je mi jedenáct let a jmenuji se **Simona Plíhalová**.

2 Chodím sem čtyři roky.

Lucka

3 Protože mě to přitahovalo a připadalo mi, že to bude dobré. Paní družinářka mi o nich řekla a od té doby sem chodím.

1 Jsem **Eliška Švecová** a je mi patnáct let.

2 Taký už devět let.

3 Od malička jsem si hrála na mažoretku a měla jsem to ráda. Mažoretky jsou super.

1 Jmenuji se **Kačka**

Hrabětová a je mi deset let.

2 Tři roky.

3 Řekly mi o tom holky ze třídy. Tak jsem to zkusila.

1 Jmenuji se **Nikola Nováčková** a je mi jedenáct let.

2 Už tři roky.

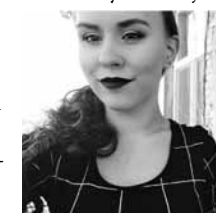
3 Protože mě zajímalo, jak se točí s hůlkou. Ted tu mám kamarádky a začalo mě to opravdu bavit. Doufám, že to ostatní holky nevzdají.

1 Jmenuji se **Kateřina**

Kutinová a je mi sedmáct let.

2 Na mažoretky chodím dvanáct let.

3 Přivedla mě kamarádka. Na mažoretkách miluji hlavně kolektiv, jsme tým.

Kateřina

Zastihla jsem i nejstarší a nejdéle působící mažoretku Sandru. Je to opravdu milá holka, která začínala jako malá mažoretky a dnes je z ní pomáhající choreografka. Dříve tančila v početné skupině, ze které časem mažoretky odcházely. Počet se zmenšil až na trio, které tvořila Sandra, Kačka Fialová a Lucka Hynčicová. Nyní dívky spíše doprovází a pomáhají na soustředěních, soutěžích a různých akcích.

1 Jmenuji se **Sandra Beránková** a je mi dvacet let.

2 Začala jsem v roce 2003, takže to bude šestnáct let.

3 Chtěla jsem chodit na balet, ale ten tu nikdy nebyl. Babička mi ale řekla, že jsou zde mažoretky. Baví mě, když jim to alespoň trochu jde (směje se). Vzkázala bych jim, aby se snažily, neodmlouvaly a aby poslouchaly mě a Renču.

-Verča-

Milí čtenáři Bezevšeho, mám tu pro vás text o krásné užitím týdnu. Zkusili jste být někdy modelkou? Ptali jste se někdy modelky, co jí nebo jak fotí? Jak dělá momentky? Jestli to jsou vůbec momentky? Já měla tu příležitost být týden v Itálii s modelkou Lucií Junkovou. V prvních chvílích je strašně složité pózovat před kamerou. Ještě když vás fotí někdo, koho absolutně neznáte. Zpočátku si řeknete, že to není lehké, ale po zkušenosti z celého týdne zjistíte, že to vlastně těžké ani není. Prostě si v hlavě vymyslíte pózu a fotí vás, dokud to nebude přímo ono. Je zapotřebí si aspoň trochu věřit, aby i ty fotky vypadaly lépe, protože když si nevěříte, je to o hodně těžší.

-Donny-

Folklorní soubor Lužičan

Milí čtenáři Bezevšeho, mám tu pro vás článek o folklorním souboru Lužičan. Soubor by si přál, aby se našli nějakí noví členové.

Roku 1987 vznikl první krásnolipský folklorní soubor Lužičan, jehož jméno je odvozeno od názvu nejbližšího pohoří Lužické hory. Byl veden Hanou Brábníkovou, ale od roku 1990 převzala vedení Naďa Semelková, která ho vede dodnes. Soubor se věnuje udržování a obnovování lidové kultury a tradic. V roce 1996 vznikla hudecká muzika Lužičanu, kterou nyní vede Petr Semelka. Soubor nacvičil pásmo a několik dalších písní a tanců z Valašska a středních Čech. Soubor se zúčastňuje různých vystoupení, zájezdů a festivalů doma i v zahraničí, ale hlavně

se věnuje organizování akcí, od různých veselí, zábav, koncertů, stavění máje, masopustní a velikonoční občůzky, až po Mezinárodní folklorní festival Tolštejnského panství v Krásné Lípě. Spolupracuje také s dětským folklorním souborem Křiničánek, který funguje taktéž v Krásné Lípě. Chodí sem děti od školky až po 7. třídu základní školy.

V dnešní době je v souboru Lužičan málo lidí, a tak hledáme nové duše, které by nám daly další sílu. Jsme super kolektiv, nemusíte se bát přijít. Pokud byste to chtěli zkusit a chtěli vědět, kdy máme zkoušky, dojděte za naší členkou Dominikou Alešovou do 1. A.

-Donny-

HASIČSKÁ ZBROJNICE VARNSDORF

Milí čtenáři, pojďme se společně podívat na místo, kde je stále rušno, plno práce, ale také plno zábavy, do hasičské zbrojnice ve Varnsdorfu. Stálou hlídku zde drží profesionální jednotka Hasičského záchranného sboru České republiky, jeho členové zde slouží ve 24 hodinových směnách, 365 dní v roce. Ano, i na Vánoce a Silvestra. Tato profesionální jednotka se o stanici dělí s jednotkou dobrovolných hasičů, která se zde ve zbrojnici pravidelně schází každý čtvrtek a nebo dle potřeby, aby udržovali výjezdová vozidla, své oděvy a vybavení stále v pořádku připravené k okamžitému výjezdu.

Nejspíš jste už slyšeli, že jsou hasiči jedna velká rodina, a to je pravdou i zde ve Varnsdorfu. Dobrovolná jednotka se skládá z přibližně dvaceti mužů, kteří společně tvoří skvělý kolektiv.

Navzájem si pomohou a podpoří, pořádají různé společné akce a spojuje je to, co dělají nejradši. V každém počasí pomohou tam, kde je zrovna třeba. Výjimkou není ani profesionální jednotka, ve které se sloužící rytíři sblíží ještě více. Vezmeme-li stanici jako celek, ta varnsdorfská na první pohled nevypadá moc přitažlivě, ale to hlavní jsou, chcete-li rytíři tohoto století, kteří se v ní ať už schází nebo drží hlídku. Jsou to neuvěřitelní lidé, chodí tam, odkud my odcházíme, jen tak něčeho se nezaleknou a ve svém oboru jsou opravdu zkušení.

Jakmile vejde do stanice, uvidíme plno vybavení, vozidla, dílnu chemické služby a nakonec také šatnu, kde mají dobrovolní hasiči připravené své obleky. V dalším patře se nachází menší společenská místnost, ve které se pravidelně každé úterý scházejí také mladí dobrovolní hasiči. Trénují zde základy zdravotvědy, vázání uzlů a mnoho dalších aktivit a také se účastní různých soutěží s mladými hasiči z ostatních sborů ve výběžku.

Když přejdeme po betonovém dvoře podél čtyř garáží pro deset kusů techniky všeho druhu, dostaneme se k zázemí pro místní profesionální jednotku. Vyjďme do prvního patra po scho-

dech dosti širokých k rychlém seběhnutí a dostaneme se do takové malé místnůstky, ve které většinou tráví svůj čas velitel směny, který zde sepisuje různé zprávy pro svého nadřízeného. Dále se tu nachází hlavní místo pro naše profesionály a tím je nově zrekonstruovaná jídelna s kuchyní. V místnosti hned vedle najdeme malý obývací pokoj s televizí, video přehrávačem a velice pohodlnými křesly. Následuje místnost s několika postelemi, kde hasiči mohou zregenerovat své síly, ale nesmí usnout moc tvrdě. V každé z těchto místností visí na stěně reproduktor, který může kdykoliv z ničeho nic začít troubit poplach. A to i ve sprchách v tom nejvyšším patře budovy. Podle přednůčích z hasičů je to opravdu nelehký úkol být do dvou minut připraven k výjezdu: „Když nám to písknou a máte na hlavě a po těle zrovna pěnu, kterou jste ještě neosprchoval, nebo zrovna vykonáváte svou potřebu, nikdo se vás neptá, jestli chcete, nebo ne. Prostě musíte obléknout na mokré tělo oblečení, seběhnout tři patra a v garážích se převléci do zásohového, a to i v minusových teplotách!“

U východu ze stanice na dvůr se pomalu loučím s hasiči a děkuji jim za nádherně strávený den. Přeji jim mnoho štěstí a co nejméně událostí. Sedám si do auta, pomalu se rozjíždím po dvoře směrem k bráně, a až teprve teď si uvědomuji, jak náročné zaměstnání, ale i koníček záchrana životů je. Děkuji tímto ještě jednou všem hasičům z varnsdorfské požární zbrojnice. Snad se s vámi uvidím jen v civilu.

-Trucker-

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďteje návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

9

U krejčíka (Indie)

Nacházíme se v pouštním městě Pushkar (Puškar) v indickém státě Rajastán. Je to opravdu taková oáza v nekonečném moři písku. Potkat velblouda tady není žádné překvapení, a kdybychom dorazili na podzim na známý festival Pushkar Fair, tak by kolem nás bylo velbloudů na tisíce.

My jsme tu ale v březnu. Nevíme, co se tu teď slaví, ale od rána do večera se po městečku promenádují muzikanti a hrajou na plné pecky už čtvrtý den. Všichni jsou navlečení v uniformě (to jim zůstalo po Britech). Turistů tu teď moc není, není sezóna a my jsme rádi, protože můžeme poznávat místní život více zblízka. Většina cizinců se tu zastaví na 1-2 dny a jedou dál, my tu budeme alespoň týden. Už se nám nechce

tak často přesouvat. Má to ale i nevýhodu, protože vám to místo víc přiroste k srdci a vy se pak už nechcete hnout vůbec. Místní na nás mávají, zdraví se sepnutými dlaněmi a prohodí pár slov... Cítíme se tu vážně dobře.

Městečko je malé a všude se chodí pěšky, nesmí sem ani tuktuky (malá hlučná vozítka), a tak je to lázeň pro uši, neboť nemusíme poslouchat neustálé troubení. Ráno vstaneme, dáme si u našeho pana domácího snídani a jdeme do ulic. Tady se zastavíme u prodejce oblečení na kus řeči, tamhle zase na čerstvý džus u chlapíka, co se tváří přísně, a kousek dál objednáme čaj nejen pro sebe, ale i pro krejčíka, ke kterému chodíme už třetí den a domlouváme obchod.

Marek na něj natrefil, když šel do ulic sám, já zůstala odpočívat ve stínu pokojíku. Koupil si u něj dvojce plátěné kalhoty, a když jsem mu řek-

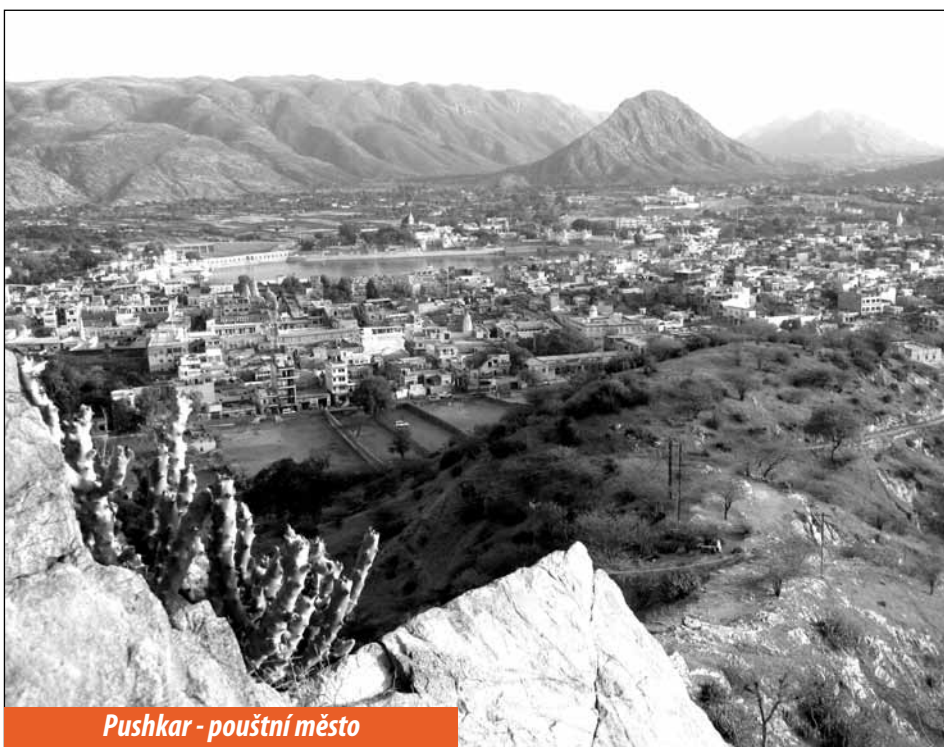
Marek a Madan (krejčík)

la, že bychom mohli něco nakoupit i domů, tak se toho hned chytil. Druhý den jsme k Madanovi (jméno krejčíka) opět zašli. Objednal kořeněný čaj, zuli jsme si boty a posadili na zem jako on. Hned nám začal vyprávět, že o Československu ví, že má rád historii. My se u něj pro změnu dozvěděli, že nejen buddhisté, ale i hinduisté počítají rok jinak. Vzali jsme si od něj noviny do sbírky. Pak objednáme čaj my a Madan nám ukazuje, co vše má a co je schopen ušít. Krejčovnu má ale trochu jinde, že ať přijdeme zítra a on donese látky na výběr. Rozloučíme se a jdeme se najíst, nějak se toho indického jídla nemůžeme nabažit. Koupíme pár pohledů a ty pak pošleme. Pozorujeme průvod v hindu maskách. Rajastánské ženy jsou tak krásně ozdobené a barevné jako princezny. A muži ve svých zářivých turbanech a mohutných knírech zase vypadají jako dávní bojovníci. Pořád máme materiál na fotografování. Jdeme k nám do ubytovny, má překrásnou rozkvetlou zahradu a po hradbách dovádí hanu-

Oběd

mani (štíhlé opice s černými tvářemi a dlouhátanským ocasem). Na ulici opět začíná rachot, stmívá se a lehce se ochlazuje. Ještě se projdeme kolem posvátného jezera.

Pushkar - pouštní město

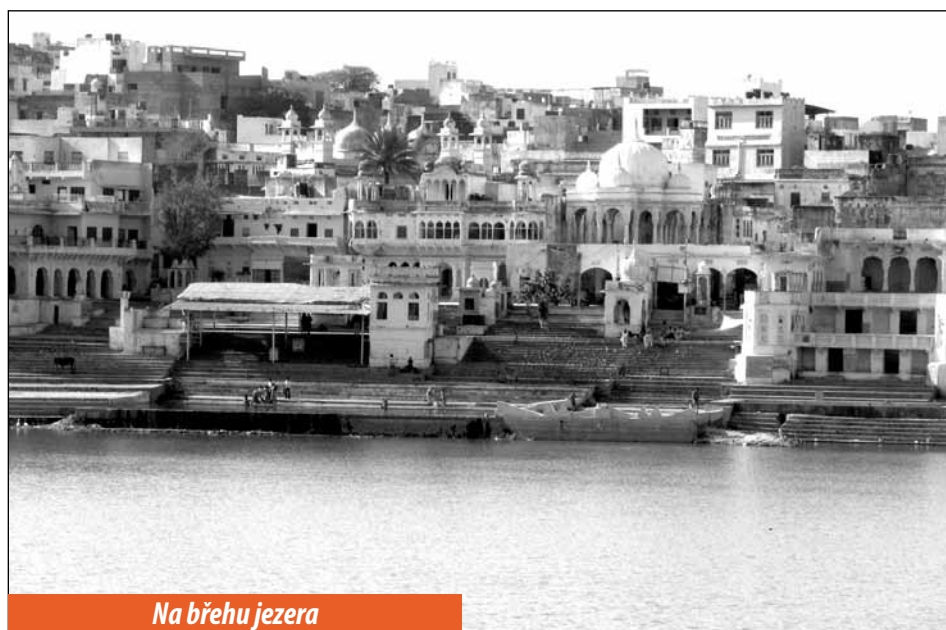

Naše zahrada

Druhý den opět vyrážíme za Madanem, už na nás čeká, tentokrát první kupujeme čaj my. Padne jich několik, to k dobrému obchodu patří. To se nám líbí, čaj a poklábosení a pak teprve peníze. Někdo chce své zboží hned, ale my nemáme kam spěchat a toho si obchodníci cení. Prohlédneme si látky, ukážeme Madanovi, co by se nám líbilo, kdyby ušil. Domluvíme množství a cenu a zaplatíme zálohu. Některé oblečení bereme hned. Vše bude hotové do tří dnů. Každý den probíhá v podobném poklidném tempu. Asi tu budu chtít zůstat. Přemlouvám Marka, že už nás toho z Indie stejně moc nečeká a velké město není úplně pro nás, tak ať tu ještě pár dní zůstaneme. Nenechal se dlouho přemlouvat. Jeden den úplně odpadneme, když se opět objevíme v ulicích, hned se staří známí usmívají a hulákají přes celou ulici, že si mysleli, že už jsme odjeli. U našeho oblíbeného stánku s jo-

Náš oblíbený stánek

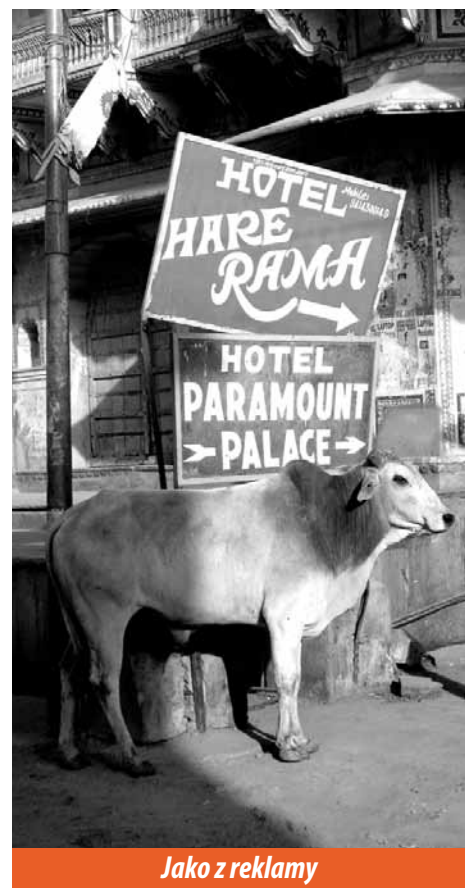
Na břehu jezera

Festival – Hanuman

gurtovým nápojem nám chlapík hned nalévá, aniž bychom něco řekli, a pyšně se usmívá. To mi bude chybět. Kolem sedmé večer jdeme za Madanem, vše má nachystané. Prohlédneme zboží, abychom mohli včas reklamovat vady, ale vše je v pořádku, a tak doplatíme zbytek a obě strany jsou spokojené. Ještě si spolu dáme na závěr tradičně čaj. A pak se rozloučíme se sepnutými dlaněmi před čelem. Namaste.

ĚMK ©

Jako z reklamy

Hugh Howey SILO

Tuhle knihu jsem v knihovně mĳela několikrát, vzdy jsem ji vzala do ruky, a pak jsem ji zase odložila. Myslela jsem si, že mě bavit nebude.

Až jednou jsem se na ni v knihovně zase dívala a když jsem ji chtěla odložit, přítel, který tam byl se mnou, mi říká: „Stejně se sem na ni chodíš dívat, tak si ji probiha už vezmi a jedeme.“ Řekla jsem si, že má pravdu a že asi někdo chce, abych si ji přečetla, když se mi dostane do ruky vždy, když jdu do knihovny. Tak jsem si ji vzala. Silo je sci-fi thriller odehrávající se v postapokalyptickém světě. Silo je vlastně obrovský úklid lidí před nehostinným prostředím venku. Lidé v silu pracují, spí, baví se... až do chvíle, kdy je třeba vyčistit filtry kamer, které umožňují výhled ven. To je práce, kterou jednou za čas pro funkčnost celého systému v silu někdo udělat musí. Je to sebevraždná mise, protože každý, kdo se na ni vydá, je nenávratně infikován vnějším prostředím a nesmí se vrátit.

Tedy to si lidé myslí a v to věří, dokud nenastanou okolnosti, které je donutí k pochybám, zda-li někdo tento systém nevymyslel a nenaplánoval s nějakým skrytým záměrem a venku to ve skutečnosti nevypadá úplně jinak.

Děj ubíhá velmi rychle, až na pomalejší začátek, který nás má uvést do atmosféry života v uzavřeném silu. Styl autora mi sice připadal trochu neosobní, ale kniha to svou napínavostí vyvažuje.

Kniha by se dala srovnávat s Metrem, které na mě ale proti této působilo trochu klaustrofobicky.

Po přečtení jsem ani trochu nelitovala, že jsem si nakonec knihu přečetla, spíš mě mrzelo, že jsem po ní nesáhla dříve.

Nakonec jsem se dozvěděla, že kniha má další dva díly, takže co nejdříve utíkám do knihovny. A vy tam utíkejte také, protože brzy tam vrátím tenhle první díl, který opravdu stojí za to.

-Ћарка-

Mike Shinoda zavítal do Čech

Dne 19. března 2019 jsme se zúčastnili koncertu amerického hudebníka, producenta a umělce Mikea Shinody z americké skupiny Linkin Park. Koncert se konal ve Fóru Karlín v Praze. Samotný koncert byl zahájen ve 20.00 hodin. Sál byl naplněný až k prasknutí. Mike byl přivítán s velkým nadšením a po každé jeho písni následoval silný a hlasitý potlesk. Koncert se protáhl až do pozdních večerních hodin. Pro české fanoušky Linkin Park to byl velmi žádaný a očekávaný koncert.

kávány koncert. Naposledy k nám tato skupina v plné sestavě zavítala v létě 2017. Po náhlé smrti frontmana Chestera Benningtona skupina přerušila zbytek turné a veškeré plánované koncerty. Fanoušci se obávali, co se bude dít a zda svoji skupinu ještě někdy uvidí živě. Mike ztrátu nesl velmi špatně a svůj smutek vtiskl do nově složených písniček. Z těchto citově založených písní vzniklo album *Post Traumatic*, které je věnováno fanouškům, kteří procházejí něčím podobným, ať už je to smrt blízkého nebo tak podobně. Především je ale věnováno vzpomínce a na počest Chestera Benningtona. Album *Post Traumatic* si fanoušci velice oblíbili. V písních cítí Mikeovu bolest, rozumějí jim. Turné s albem započalo v Americe, pokračovalo v Evropě a skončilo koncertem v Izraeli.

Černobyl je krátká minisérie o tragické události ve městě Pripjať, kdy jednoho dne bouchlo jádro čtvrtého reaktoru černobylské elektrárny a způsobilo možná tak největší jadernou katastrofu, co kdy lidstvo zažilo.

Příběh vypráví, jak se celá tato událost stala a jak zemřely zbytečně tisíce lidí na následky radioaktivního záření. Ukazuje se zde, jak v tomhle světě vítězila lež nad pravdou. Všechno je detailně popsáno, navíc srozumitelně tak, že to pochopí každý. Vystupuje tam spousta zajímavých lidí, kteří doopravdy tuhle katastrofu řešili. Seriál je téměř nejpresnější převyprávění příběhu o Černobylu, ale určitě najdete pár faktů, které nejsou pravdivé. Na to se už podívejte sami. Z této minisérie jsem měla opravdu silný zážitek, vzalo mě to. Myslím si, že seriál je určen pro každého. Já dávám 11/10!

-*KK*-

OSTRÉ PŘEDMĚTY

Osmidílná kriminální minisérie, která je inspirována knihou. Trochu zvláštní seriál s depresivním nádechem, kdy se řeší vražda dvou dívek z malého městečka Wind Gap. Do rodného města se vrací mladá novinářka, aby napsala článek o této záhadě. Mezitím, co se snaží poskládat střípky o této tragické události dostává se do sporu s její matkou a začíná zjišťovat hrůzné věci, které se odehrávají v její rodině. Také pomůže k rozluštění případu. První díl série moc nezaujme, ale čím dál koukáte, tím více jste vtazeni do příběhu a vlastně vás zajímá celý konec příběhu, který je velmi nečekaný. Myslím, že určitě stojí za zhlédnutí, pokud vás baví psychologické filmy či seriály.

-KK-

Trička s vlastním potiskem

Jestli vás unavuje vidět stejné oblečení na lidech okolo, mám pro vás velmi jednoduchý tip a ani na to nebudete potřebovat moc věcí. Snadno si můžete obnovit staré oblečení a udělat z něho módní kousky, které vám bude každý závidět.

Budeme potřebovat jen staré tričko, pečicí papír, potravinářskou fólii, nějaký obrázek a žehličku.

V tiskárně si vytisknete obrázek, či nápis, který se vám líbí. Poté jej zabalíte pořádně do potravinářské fólie (důležité je nevynechat ani kousek). Vezmeme pečicí papír a ustříheme z něho větší kus než je obrázek. Vezmeme tričko, náš potisk zabalený v potravinářské fólii, přiložíme pečicí papír a zhruba 3 minuty žehlíme, dokud se obrázek nepřilepí. A je hotovo! Máte krásné tričko za pár korun!

-KK-

Dne 13. června 2019 žáci 3.S spolu s Ing. L. Pazderníkovou zamířili na Fakultu chemicko-technologickou Univerzity Pardubice.

Jaké to je pracovat na benzínce?

Ahoj všem! V jednom z minulých číslech jsem psala, jaké to je, když dokončíte školu a vykročíte do světa práce. Dnes bych vám ráda popsala život na benzínce se směnárnou.

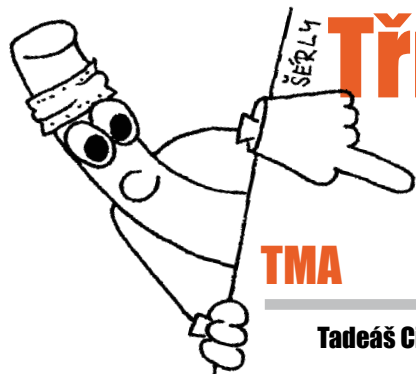
Není to fyzicky náročná práce, spíš psychicky. Nejeden se mi stalo, že nám zákazníci vyčetli ceny benzínu nebo se jim nelíbil kurz měny. Problematickým zákazníkům říkáme pacienti.

Stává se, že někteří najíždějí z protisměru, myjí a leští si skla špinavou, mastnou a zapáchající vodou, kterou jsme myli stojany. Ano, i tací se najdou a my se vždy skvěle bavíme. Pak jsou tu ti, kteří chtějí tankovat před otevřením nebo po za-

vření benzínky. Není jediný den, kdy se to nestane. A nakonec máme ještě jeden druh zákazníků, kteří pro změnu chtějí platit kartou. U nás bohužel karty nebereme a máme to všude napsané. Na stojanech nejméně třikrát, pak jednou na dveřích, u pokladny. Stejně se mnozí pokaždé diví, že nebereme karty. Co v takové situaci děláme? Pokud má zákazník hotovost, zaplatí a spokojeně odchází. Pokud hotovost nemá, pošleme zákazníka do bankomatu. V práci se zkrátka nenudíme. Zatím mě to tam baví, určitě je to dobrý start pro pozdější zaměstnání.

-Šmudla-

TMA**Tadeáš Cincibus**

Nikdy jsem nechápal, proč se lidé bojí tmy. Když se ve tmě nebojí člověk usnout, proč má strach být v ní vzhůru?

Já osobně mám větší strach ze světla. Ve dne vidíte všechny stvůry a neschováte se před nimi pod deku, nestačí zavřít dveře nebo zatáhnout žaluzie. Když si myslíte, že jste v bezpečí, objeví se další věc, která vás rychle vyvede z omylu. A jak vůbec vypadají? Úplně normálně jako já nebo vy. Usmívají se, a když to nejvíc nečekáte, ukáží vám zuby.

HUDBA

Erik Kuruc

Hudba v mém životě hraje velkou roli. Nedokážu si představit den, kdy bych otevřel oči a nemohl hrát. Proto jsem si toto téma vybral v hodině českého jazyka při tvorbě almanachu.

Jednou jsem tak přemýšlel, jestli se hudbou někdy budu živit. Rád bych, jelikož mě to baví. A vydělávat si peníze tím, co vás baví, je snad sen každého člověka, nejen muzikanta.

Až dostuduji Polygrafku, rád bych se věnoval hudbě naplno. Mým snem je Mezinárodní konzervatoř v Praze. Chtěl bych vystudovat hru na baskytaru.

Minulý měsíc jsem tuhle školu navštívil a ani se mi nechtělo domů. Bylo mi tam neskutečně hezky, potkal jsem tolik mladých lidí, co se stejně jako já věnují hudbě. Seděli před školou, na chodbě a hráli. Zaslechl jsem kytaru, baskytaru, housle a tak dále. Cítil jsem se jako v mém nebi.

Taky jsem se trochu bál. Měl jsem se sejít s Panem Josefem Fečem, je to profesor, který vyučuje baskytaru. Pozval mě do Prahy, jelikož viděl má videa na sociální síti.

Zahrál jsem a pan profesor mi poradil a namontoval mě. Teď je můj cíl jít studovat.

ALERGIE VERSUS LÉTO

Vanesa Bělová

Svítlí slunce, začíná léto a s ním také různé alergie. Jsou převlečené ve všelijakých maskách, které nás dokážou lehce oblafnout. Například taková krásná louka plná kytěk. Stačí se rozhlédnout a podívat se na tu nádhru, která vám ale každou chvilku umí znepříjemnit den neustálým kýčáním a kašláním. Někdy je to až k pláči.

Stačí se pořádně nadechnout tak, až vám z toho začnou slzet oči. To se vás pak lidi ptají: „Co ti

je?“ nebo: „Děje se něco?“ Na tyhle podpásovky od přírody se musíte nějak připravit. Berou se různé léky, kapky a tak podobně. Stává se, že někdy nějaké léky nezaberou. Co pak s tím?

Život byl lepší, když jsem žádnou alergii neměla. Bohužel se mi v šestnácti letech objevila. Léto je u mě velmi komplikované, ale přesto si užívám letní radovánky.

MX CÍTOV QUAD

Jakub Kerbl

Člověk někdy riskuje svůj život proto, aby se cítil volný a měl pocit, že něco dokázal. Vzpomínky na ty krásné časy, kdy letíte vzduchem na stokilovém železu s rozrušeným motorem, jsou k nezaplacení.

Když člověk letí, myslí si, že má vše pod kontrolou. Pak najednou přijde zlomový moment. Nastává pád, bolest, strach a zklamání. Někdy stačí málo a skončíte v nemocnici. Člověk si myslí, že přišel o vše. Ovládne vás pocit strachu. Ale stejně to stojí za to.

Někdo si myslí, že jsme šílení blázni, co tráví čas na jezdicím nesmyslu, co přináší bolest. Kdybychom se měli bát každý den, že se něco stane, nebyli bychom tím, čím jsme. Nejde o to, jak dlouho tu budeme, ale jak si to užijeme.

HOKEJ NA POLYGRAFCE

Tomáš Zítka

21. května se hrál zápas MS v hokeji. Český tým hrál proti Švýcarsku. Akorát nám to špatně vyšlo s časem a zápas začal ve 12.15 hodin. Naštěstí jsme mohli sledovat zápas o hodině IKT.

Potom jsme šli rychle na oběd a i během oběda jsme se dívali na textový záznam, abychom věděli, jaký je stav utkání. Po obědě jsme běželi na intr, abychom toho zmeškali co nejméně. Bohužel ale přestala fungovat wi-fi, letěli jsme do klubovny k televizi a mohli tak zápas dokoukat až do konce.

V poslední třetině Švýčari srovnali stav. Asi 5 minut před koncem. Potřebovali vyhrát, takže museli odvolat brankáře a zkusit to v 6 hráčích. Český tým měl štěstí a trefil se do prázdné branky. Tak se přes celý intr ozvalo: „GÓÓÓL!“

Češi nakonec vyhráli 5:4 a někteří, co zůstali v klubovně, si poslechli českou národní hymnu. Jsme rádi, že jsme zápas stihli a že český tým vyhrál!

NEŠTASTNÁ LÁSKA

Andy Miková a Andy Stankovičová*Jak žít dál?**Stále tě v srdci mám.**Zas blouzním v hlavě své
myšlenkami posedlá.**Sama sebe se ptám,
jestli šanci ještě mám.**Často si říkávám, jestli se nemýlím.**Cítím své srdce zase bít,
když se k tobě opět přiblížím.**Stále čekám na Amorův šíp,
až zasáhne srdce tvý,
abych ti mohla říct,
že bez tebe už nechci žít.**Já jsem světle a ty stín,
když tě nevidím,
srdce mi bije míň.
Touha po tobě upadá do černého zatmění.**Jsem jako růže bez trnů,
když nemám tvou každodenní podporu.
Ty jsi slunce a já stín,
bez tebe tu nechci být.**Naše ruce už se střetly,
jsi ozvěnou všech mých emocí.
Zasáhla mě láska
krásná jako sedmikráska.***Jak vznikla naše báseň?**

Báseň vznikla vtipným způsobem. Začalo to jednoho bláznivého dne ve škole, když jsme měli volnou hodinu. Andy šla k tabuli a řekla holkám, aby vymyslely nějaká slova, že zkusíme něco poskládat. Měla to být vtipná slova.

Andy přišla k tabuli a složila začátek naší básně. A po čase jsme vymýšlely rýmy a slova o lásce. Dalo to celkem hodně práce to vymyslet a dát to dohromady, ale nakonec je to hotové.

Báseň je o nešťastné lásce, kterou potkala jedna z nás. Tak doufám, že k této příště přidáme další zamilované verše.

Snad se bude líbit!

SANIDORO Original Street Wear

Radek Tejnar

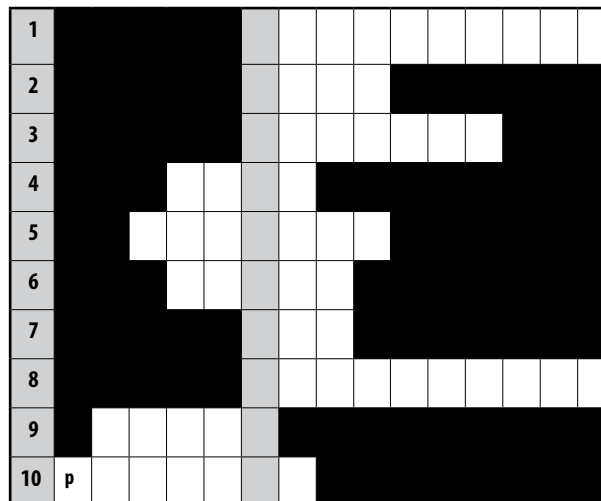
Co nám budoucnost přinese, nikdo neví.
Každopádně to bude hodně zajímavé.
My u toho budeme. A vy?
Instagram: [_sanidoro](#)

KŘÍŽOVKA

Erik Charvát

1. Co se studuje na naší škole?
2. RG, K, T je učební....
3. Hovorově lepicí stroj
4. Barvový prostor
5. Kdo fotí
6. Co se nanáší, při tisku na papír
7. Dopln slovo do sousloví:
knihařský ...
8. Hovorově skládací stroj
9. Co bývala kdysi budova
Polygrafky?
10. Jak se nazývá přístroj,
na kterém pracuje grafik?

Konečně venku

„Ach ty děti tak rychle rostou,“ zasteskla si maminka, když se dívala na Bastíka. Už to nebylo štěňátko, ale krásný klučina krátkosrsté kolie. To ještě nevěděla, že dalším krokem dospívání, je odchod z domova.

Naštěstí v tomto případě není řeč o opuštění naší rodiny, ale jen o první procházce venku. Už jsme navštívili veterináře a získali očkování potřebné pro ochranu před většinou psích nemocí. Pro Bastíkovo štěstí injekce nebolela a veterinář měl tu výhodu, že ho pejsek nepokousal. Nastal poslední problémek - postroj. Obojek jsme takovému raubíři nasadit nemohli. Hlavu nemá o moc větší než krk a vykroutit se z něj by bylo jednoduché. Ale postroj dal zabrat i nám. Má spoustu nastavitelných řemínků, a tak musel nejprve nastoupit zkušební plyšák, abychom Bastíka úplně nezamotali. Po deseti minutách boje jsme byli připraveni vyjít.

Hned za dveřmi domu jsme už museli klusat. Bastien neustále táhnul. Chtěl všechno vidět, všude být a vše ochutnat nebo alespoň očuchat. A co teprve, když jsme se dostali do blízkosti jiného přítele člověka. Náš naivní a milý pejsek se dozvěděl, že zdaleka ne všichni psi jsou kamarádští. Naštěstí nás vždy dělil plot, a tak Bastíkovi hrozilo nebezpečí jen, když bude svůj dlouhý čumák strkat mezi ploty (tam kam nemá). Naše první procházka byla tedy spíše pomatným během, kdy se celá rodina snažila ovládat zběsilého psa.

Jediné, co našemu pejskovi trošku vadilo, byl onen postroj. Snažil se z něj uvolnit, a dokonce i překousat. Nakonec zjistil, že se mu to nepodaří. To se ovšem nedá říci o vodítku, které vlivem jeho kousání nepřežilo asi čtvrtou procházku.

Jsme ale všichni spokojeni. Je vidět, že láska k těmto minivýletům spojuje naši rodinu a psy dohromady. Společně si budeme vycházet a užívat přírody. Ovšem nejlepší bude, až se naučí zvedat při značkování nožičku a nebude si čůrat na packy.

-Dan-

Naše milovaná Polygrafka zanedlouho na dva měsíce osiří, ale my se do ní vrátíme odpočatí a odhodlaní podávat v novém školním roce ty nejlepší výkony. Hezké prázdniny přeje redakce Bezevšeho.

BEZEVŠEH⁶⁰

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), R. Liščák, Mgr. F. Stojaník (Fis), Š. Makovská (Šerly), M. Průša (Trucker), K. Štěpánková (kajča), K. Kočová (KK), V. Petrová (Verča), J. Šach (Honzaš), D. Rýdl (Dan), K. Brodinová (Šmudla), S. Kovandová (Sabča), D. Alešová (Donny), T. Píšová (Wolfe), J. Válek (Honza).

■ **webové stránky:** T. Slezák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata